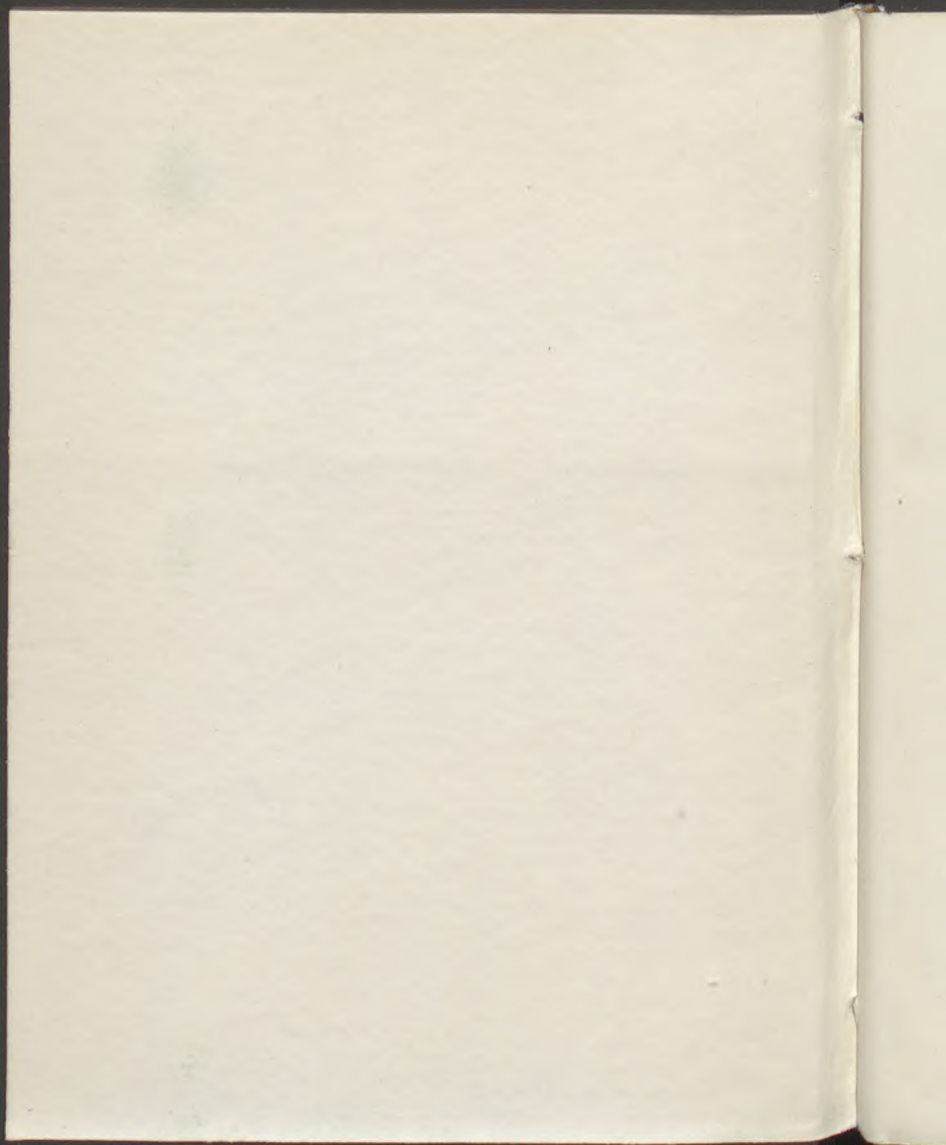
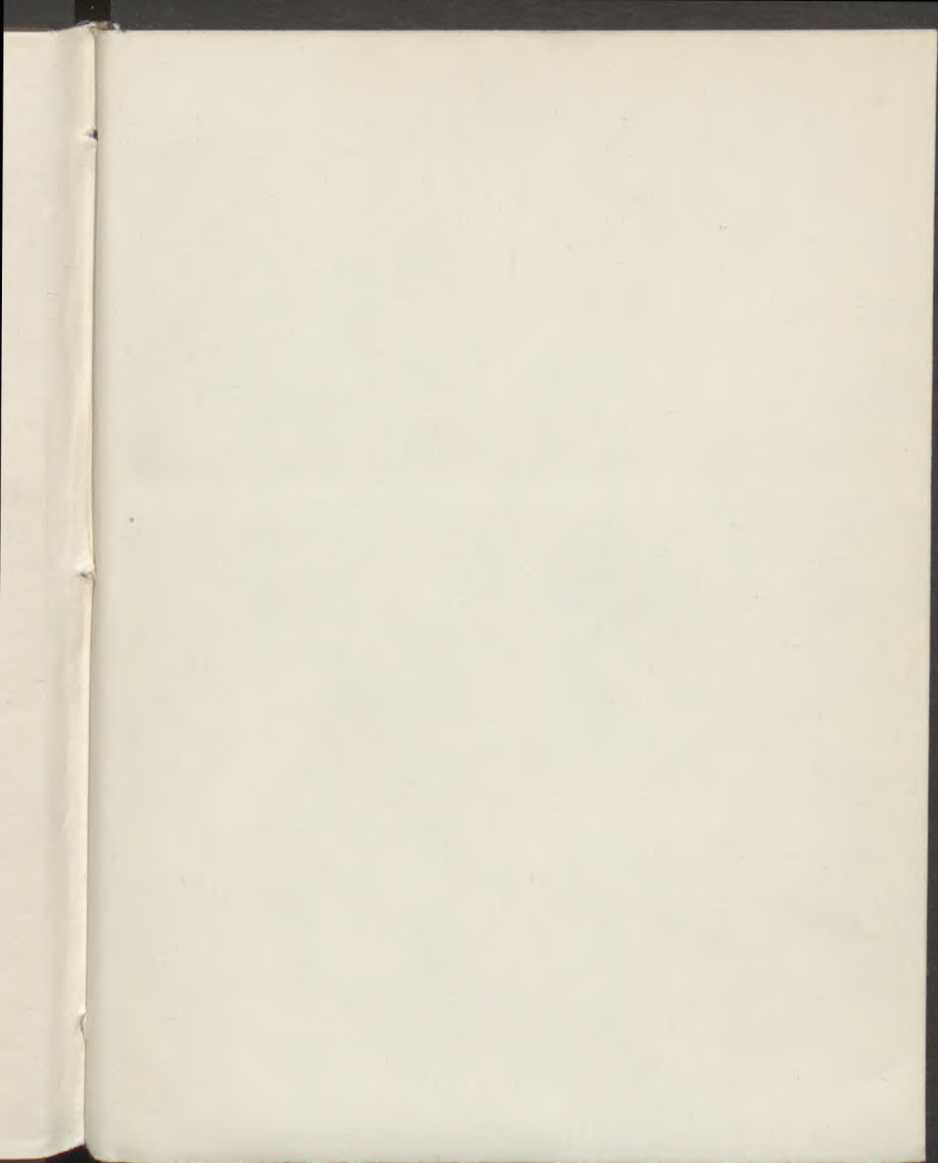

11244

520

14

EC

11.244

11.244

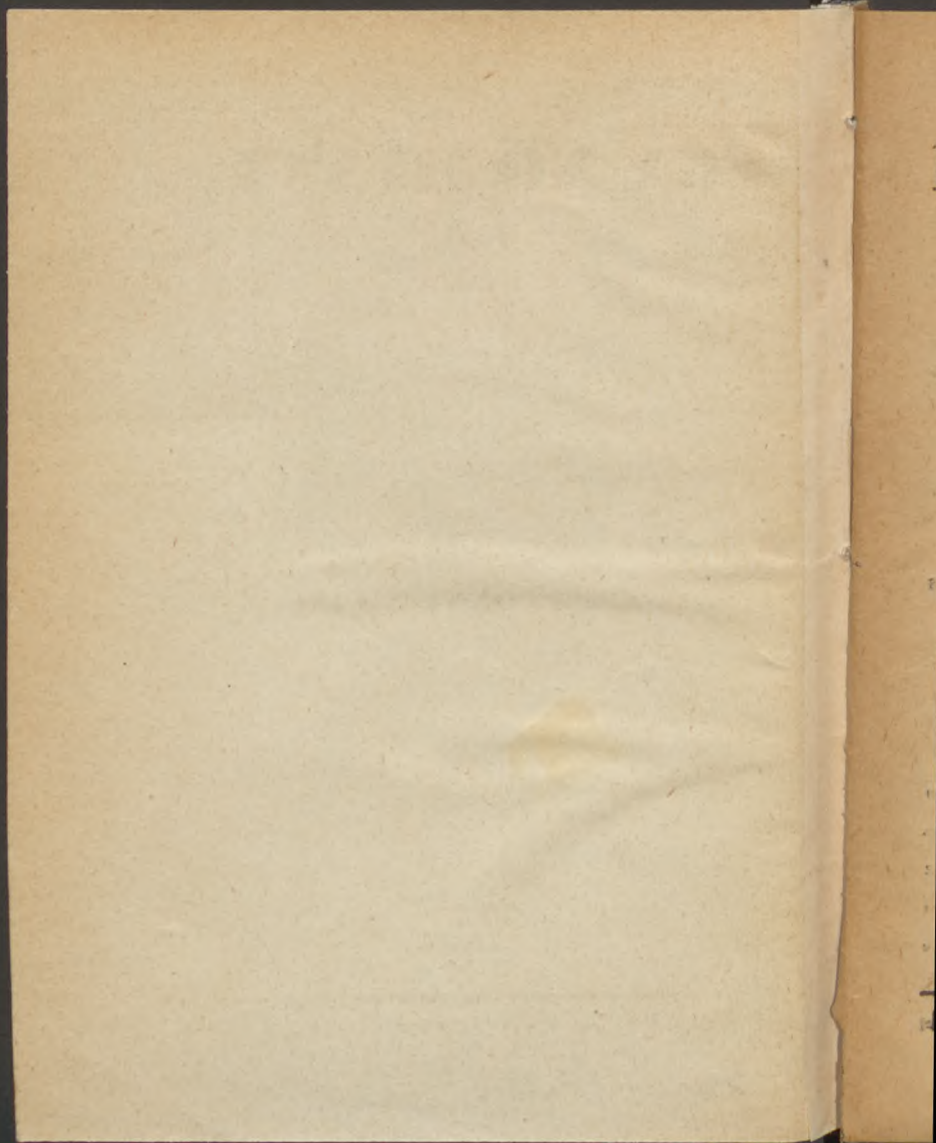
EGY NŐ MIATT

Gosztonyi
Ádám
REGÉNYE

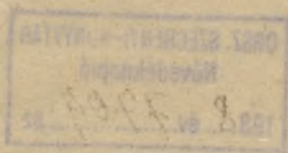

520

EGY NŐ MIATT...

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ÁDÁM

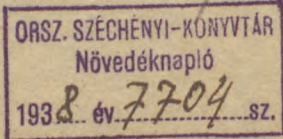
LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

bc

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

11.244/520

Copyright by Világvárosi Regények, Budapest 1938

Minden jogot fenntartunk

A fűzöt Csiszmaia Kálmán készítette

Foto: UFA

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken — Szerkesztőség és
Működőhivatal: Budapest, V., Vilmos császár-út 34 — Telefon: 124-798
A szerkesztésért és kiadásért felelős: dr. Id. Kovács Dénes — Előfizetési
Ár egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P — Kéziratot csak a bélyeg melléklésé
esetén küldünk vissza, de nem felelünk érte.
Húgária Nyomda R. T., Budapest — Felelős: Viléz Bándó Lehel

Hetenkint két Világráosi Regény jelenik meg!

I.

Paul elhatározta, hogy megöli a feleségét. Éjjel jutott az eszébe. Az asszony ott fe-
küdt mellette, szabályos lélegzetvétellel, fe-
jét félig a párnába fúrva, amelyen sötét foltként
folyt végig a haja. Aztán nyögött egyet, halkat,
kicsit és megfordult.

Paul nézte az arcát: Szabályos, de kissé durva
vonású arc volt. Mikor ébren volt, akkor a sze-
mek barna elevensége szebbé tette az arcát, de
most bizony csúnya volt az éjszakára rákent arc-
krém zsíros fényével az orrán. Ez az orr valami-
vel vastagabb volt, mint kellett volna. A tövénél
vastagodott, szélesedett el, mint a négerek orra.
Két ránc indult el alatta a szája felé. Az egyik
ránc mélyebb volt, mint a másik s lehúzódtott
egészen a szája mellé. Ez a ránc erősen öregítette.

Paul Kipecz felesége negyven évesnek is lát-
szott néha, pedig még csak egy-két évvel múlt el
harminc. Az asszony maga is tudta ezt, sokszor
beszélt is arról, hogy szépcszefti műtétnek veti
alá magát, megvékonyíttatja az orrát és kisimít-
tatja az arc bőrét. De aztán mégsem tette, mert

félt tőle, hogy még jobban elrontják az arcát az operációval. Így, ha nem is volt szép, mégis tűrhető volt, különösen, ha rendbehozta magát, erősen kipuderezte és befestette az arcát. Az alakja rendes volt, izlésesen öltözködött s ezzel ellensúlyozta a szépséghibákat.

Flóra tanítónő volt. Kislánykorában került Amerikába, ahol elvégezte az iskoláit, a középiskola után pedig tanítóképezdébe ment s tizen-nyolc éves korában már megkapta az oklevelet. Húsz éves koráig segédtanítónő volt, aztán állást kapott a várostól s a New-York mellett lévő Queens városrészben tanította az elemi iskolában számtanra és angol helyesírásra a gyermekeket. Kényelmes, jó állás volt ez, mint általában minden állami, vagy városi állás Amerikában, teljes és gondtalan megélhetést jelentett. Először negyvenöt, aztán ötven dollárt kapott hetenként, most pedig — tizenkét évi szolgálat után — elérte a fizetése a heti hatvan dollárt is.

Olyan fizetés volt ez, melyből nem egy személy, de egy egész család is megélhetett volna. Flóra mindjárt akkor, mikor véglegesítették, elhatározta magában, hogy férjhez megy. Csakhogy ez nem volt olyan egyszerű, mert igényei voltak. Feltette magában, hogy a férje nemcsak intelligens és művelt ember lesz, hanem szép is. A hiúságának volt rá szüksége, hogy szép ember legyen a férje. Éppen azért, mert ő maga nem volt szép — amit soha sem ismert el, — be akarta bizonyítani, hogy hódítani tud. Mintegy a saját igazolásaként követelte a sorsától, hogy szép em-

ber legyen a férje, akit irigyel tőle a többi nő s akit megnéznék, ha megjelenik vele valahol és akivel büszkélkedhetik.

Flóra úgy érezte, hogy joga van erre.

— Az igaz, hogy az orrom nem tökéletes — állapította meg néha magában a tükör előtt, — de az alakom kifogástalan és a lábam gyönyörű...

Ez ugyan nem volt teljesen igaz, de Flóra hiúsága igazolást keresett mindenáron.

Amellett a kívánság mellett, hogy a férje szép emberpéldány legyen, iskolázott és bizonyos fokig művelt, Flóra nem kívánt tőle sokkal többet. Eszébe se jutott, hogy gazdag, vagy jól kereső férjet kívánjon magának — illetve, ez a szempont nem érdekelte túlságosan. Részint, mert nem volt rá reménye, hogy így együtt talál mindent egy férfiban, részint pedig, mert idealistának vallotta magát, aki nem törődik a pénzzel. A valóság az volt, hogy semmi reménye sem lehetett arra, hogy valami gazdag ember belésszeret; inkább arra számított (de ezt magának sem vallotta be), hogy valamelyik férfi a tanítónői állása miatt fogja feleségül venni, ami kényelmes megélhetést jelent majd mindkettőjüknek.

De így sem tudott egy-kettőre férjhez menni, dacára annak, hogy két-három évi próbálkozás után — mire huszonöt éves lett — némileg leszállította az igényeit. Most már nem ragaszkodott volna ahhoz, hogy a férje feltétlen Adonisz legyen. Nem bánta volna, ha a férfi nem is olyan magas, mint ahogyan képzelte, hanem egy-két centiméterrel alacsonyabb.

Akadts is olyan férfi a tanítónők bálján, aki megfelelt volna neki. A férfi táncolt vele, azután is találkoztak még néhányszor, de nem nyilatkozott s végül is nem lett az ismeretségből semmi.

Flóra nem értette, hogy mi a baj vele. Próbált gondolkodni s úgy találta, hogy túl komoly, túl értékes ezekhez az emberekhez.

— A férfiak csak a léha nőket szeretik... — állapította meg magában keserűen. A legtöbbje könnyű kalandra vágyik s amint látják, hogy nem remélhetnek nálam semmit, elfutnak...

Ilyenkor fájt neki, hogy nincs anyja, aki megvédelmezné, aki tanácsokat adna neki. Emlékezett az anyjára, akivel hét éves koráig együtt élt egy magyar vidéki városban. Az apja, aki ekkor már elvált az anyjától, Amerikában élt. Mikor az anyja egy hirtelen tüdőgyulladás következtében meghalt, az apja kivitette Flórát Amerikába. De tíz év múlva az apja is meghalt s Flóra egyedül maradt. Szerencséire, ekkor már meg volt a tanítónői oklevele.

Úgy látszott azonban, hogy sohse fog Amerikában férjhez menni. Ezekben az években még prosperitás volt Amerikában s mindenki meg tudott élni. A férfiaknak mindnek volt állásuk, rendes keresetük s így nem nagyon érdekelte őket, hogy az asszony mennyit keres? Flóra állása tehát nem bizonyult valami nagyon csábító vonzerőnek.

Azonkívül Flóra sem talált olyan fiút, aki túlságosan érdekelte volna. Azt látta, hogy a barátnői egyáltalában nem válogatnak — mint az

amerikai lányok általában — s nem törődnek vele, hogy a fiúnak mi a foglalkozása, addig, amíg pénzt keres. Az amerikai lánynak egészen mindegy, hogy a fiú, aki udvarol neki, ügyvéd-e, vagy soffőr. Elvégre Rockefeller is rikkancs volt valamikor, aztán kereskedősegéd és lám, meny-nyire vittel!

Flóra azonban nem tudta megtanulni az amerikai leányoktól, hogy ilyen demokratikus-szerelmi alapon kezelje a férfiakat. Idegenkedett volna attól a gondolattól, hogy egy festi munkát végző embernek, mondjuk, autószerelőnek legyen a felesége, akinek keze bizonyos fokig mindig piszkos, mert a kéz vonalaiba kimoshatatlanul beeszi magát a piszkos gépszír...

Már kezdett úgy látszani, hogy Flóra sosem fog férjhez menni, amikor kezébe akadt egy utazási iroda prospektusa. Különböző nyári utazásokat hirdetett ez a prospektus, amelyben a Bermudába való hétnapos kiránduláson és a Hawai-ba való harmincnapos utazáson kívül különböző társasutazások is szerepeltek. Ezek között volt olyan, mely Svédországba invitálta az utast a fjordokhoz és volt olyan is, mely Svájcot és egyéb közép-európai országot ajánlotta nyári szórakozásul. Az egyik oldalon az állt, hogy mindössze 320 dollárért öt hétig utazhat Európában és hét országot bejárhat a társasutazás résztvevője, a másik oldalon pedig csábító kép mellett ez állt:

— Visit Hungary! Látogassa meg Magyarországot!

Flóra egyszerre honvágyat kapott. Holmi unokatestvéreken és távoli rokonokon kívül nem volt senkije sem Magyarországon, de most egyszerre mégis elfogta a vágy, hogy még egyszer lássa az ismerős tájakat. De talán nem is csupán erre vágyott. Eszébe jutott egy ismerős magyar lány, aki visszavándorolt Magyarországra, férjhez ment és kihozatta a férjét magához Amerikába. Az egyszerű varrólány, aki heti harminc dollárért dolgozott, mint ruhaigazítónő az egyik Fifth avenuei áruházban, egy diplomás orvost fogott meg magának férjül Budapesten. Flórának eszébe jutott egy másik amerikai magyar lány, aki szintén így ment férjhez. Ezek a lányok egyszerűen kihasználták azt az előnyt, amit az az amerikai bevándorlási törvény jelent, mely szerint akármelyik amerikai állampolgár vagy polgárnő külföldön való házasodás esetén biztosíthatja élettársának az Amerikába való bevándorlás és a polgárosodás jogát...

Magyarországon sok a művelt, tanult ember, aki nem tud megélni. Az ujságok folyton írnak arról is, hogy milyen nagy a munkanélküliség. Sok állástalan van és sok nőtlen, diplomás férfi, aki szívesen megnősülne, csak hogy kijuthasson Amerikába és rendezett életkörülmények közé kerüljön...

Erre gondolt Flóra és kezdte gyűjteni a nyári utazásra vonatkozó információkat.

Épp ki fog telni a szabadságidejéből! És hátha szerencsét csinál!

Június közepétől szeptember hatodikáig, ami-

kor a queensi iskola újra megnyílik, megalapozhatja talán a boldogságát.

A kirándulás költsége nem okozott neki gondot, mert volt kétezer dollár megtakarított pénze, tehát szívesen áldozta fel azt a pár dollárt. Már kezdett ruhákat is csináltatni...

A vizsgák előtt arra gondolt, hogy összeköti a kirándulást azzal az arcműtéttel, amiről sokszor gondolkozott. Megoperáltatja az orrát és ránc-talanítja az arcát. Az orvos azt mondta, hogy mindössze egy hélig kell kötéssel járni. Tehát egy héttel az indulás előtt megcsináltathatja. De aztán találkozott egy nővel, akinek szintén megoperálták az orrát, de rosszul sikerült. És a ránc ugyan eltűnik — magyarázta neki a nő szomorúan, — de az ember arca olyan lesz, mint egy lárva. Mikor pedig visszaereszkedik a kifeszített bőr, akkor mélyebb lesz a ránc, mint azelőtt volt...

Flóra megborzadt.

— Hiszen nem vagyok olyan csúnya... — állapította meg magában a tükör előtt, miközben az ujjával próbált más formát adni az orrának. — Így is belém szerethet valaki!...

Két hét múlva már a hajón volt, három hét múlva pedig Budapesten. Találkozott az unokatestvéreivel s rajtuk keresztül több fiatalemberrel is. Ezek között volt dr. Kipecz Pál, harminzhárom éves ügyvéd, aki épp azon a ponton állt, hogy kizárják az ügyvédi kamarából a felgyülemlett, kifizetetlen díjak miatt. Természetesen dr. Kipecz Pál, aki az egyik unokatestvérnek ud-

varolt, ezt nem árulta el a hölgyeknek, hanem gondosan vasalt fehér nadrágjában kikísérte őket a szigetre, ahol felfedezte, hogy az amerikai vendég különösen táncol. Pál később azt is felfedezte, hogy Flórának nagyon szép szeme van és ezt meg is mondta neki.

Flóra úszott a boldogságban. Egy cseppet sem bántotta, hogy elcsábította az unokatestvére vőlegényét, sőt valami diadalmas örömet érzett. Pál határozottan szép fiú volt, barnára sült arcával, markáns arcélével, amelyet — mintegy elmentétként — szőke haj és barna szem egészített ki. És amellet jó társalgó volt, udvarias, figyelmes.

Doktorátusa van... elegáns... úriember, — gondolta Flóra.

— Nem valami szép — állapította meg magában Pál a lányról cinikusan, — de kijutok Amerikába. Flórának jó állása van és majd csak lesz valahogy...

Dr. Kipecz Pál tudta magáról, hogy ő nem érték, ügyvédnek sem túlságosan tehetséges, de ha százszor olyan tehetséges volna, akkor sem volna sok kilátása a mai viszonyok között.

Igy hát feleségül vette Flórát, megesküdtek az ötödik kerületi anyakönyvvezető előtt és két hónap múlva már útban voltak Amerika felé. Röhanva esinálták végig a nászutat, mert Flórának szeptember 6-án már tanítani kellett a queensi iskolában.

Pálnak eleintén nagyon tetszett minden, az utazás, a városok, a hajó, az egész száguldó mene-

külés az öreg világrészből, Budapestről, ahol született s ahol már fojtogatta a szegénység, a hiábavaló küszködés, a kilátástalanság fullasztó atmoszférája. Amerika is tetszett neki eleinte a maga különös életével, robogó subway-ival, magasvasútjaival, rohanó élettempójával. De ahogy múltak a hetek, egyre nagyobb csalódást érzett.

Queensben laktak, néhány utca távolságnyi a az iskolától. Astoriának hívták ezt a városrészt, amit egy folyó — az East River — választott el Manhattantól, a város szívéől. Ide látszottak az East Riveren keresztül a felhőkarcolók — esténként, mint ezerszemű őrtornyok nyúlva fel a sötét égboltra izzó ablakszemeikkel — de itt csend volt, Astoriában, itt nem voltak felhőkarcolók, ez lakónegyed volt közepes nagyságú apartmentházakkal, amelyek apró családi házakkal keveredtek.

Egy ilyen családi házban laktak ők is, négy kisméretű, de nagyon praktikusan berendezett szobában. A ház mögött garázs is volt, ahová be lehetett állítani az autót, amit félév múlva vettek. Először Flóra tanult meg autót vezetni, aztán Pál. Vasárnaponként hajtottak ki a szabadba, mert más szórakozás nem igen akadt. Összejöttek ugyan egy-két ismerős családdal — ezt Flóra forszírozta főleg, hogy bemutassa a férjét — de aztán mind ritkábbak lettek ezek a kölcsönös látogatások. Résztint, mert Flóra nem igen ért rá, résztint mert Pál únta ezt az üres és szellemtelen „társadalmi életet”.

Pál ekkor már kezdte egészen rosszul érezni

magát, mert nem kapott munkát, semmifélebe nem tudott kezdeni s mindinkább megalázkodónak tűnt fel előtte, hogy Flóra tartsa el. Dehát mit csináljon? Angolul megtanult ugyan, már egész jól beszélt, de az nyilvánvaló volt, hogy a régi foglalkozását nem folytathatja. Az ügyvédi diplomájának semmi hasznát sem vette. Ha orvos lett volna, akkor is egy évig kellett volna tanulnia, vizsgáznia, hogy nosztrifikálják a diplomáját, de ahhoz, hogy amerikai ügyvéd lehessen, előről kellett volna kezdenie mindent, mert az amerikai törvénykezés nem a római jogon alapszik, hanem az angolszászon és úgyszólván minden tételében más, mint az európai.

Pál alaptermészetében volt némi léhaság és könnyelműség, de azért mégis megborzadt attól a gondolattól, hogy egész életében kitarzott férfi legyen.

Az asszony ugyan nem érezte vele, de azért Pál mégis kiolvasni vélte a szeméből a szemrehányó kérdést:

— Mi lesz? Meddig akarsz még henyélni? Mikor fogsz már hozzálatni valamihez?

Pál végre is hozzálátott a kereséshez. Testi munkát nem akart vállalni — ezt Flóra sem szerette volna, mert mély sebet ütött volna a hiúságán — nem volt tehát más hátra, mint kereskedni, ügynökölni, eladni valamit. Amerikában a „salesman“, vagyis aki elad valamilyen cikket, legyen az akár harisnya, akár automobil, igen megbecsült egyéniség. Az ügynököt nem nézik le, mert ő hozza az üzletet s nélküle bizony az üzleti

élet hiányos lenne. A főnökei azért becsülik meg, mert hasznát hajt nekik, a társadalom pedig azért, mert jól keres. Mindenesetre jobban, mint egy munkás vagy egy hivatalnok.

Pál három hónapig kísérletezett mindenfélével, de semmi sem sikerült neki. Végre egy barátja, aki a Prudential biztosító társaságnál volt kerületi felügyelő, behozta a biztosító társasághoz, mely alkalmazta, mint ügynököt. Pál persze azt sem tudta volna, hogy hol kezdje a munkát, de szerencsére a Prudential társaság gondolt az ilyen eshetőségre. A kezdő ügynököket beosztották egy idősebb ügynök mellé s azzal járt eleinte a felekhez, esténként pedig a kezdő ügynökök részére fenntartott tanfolyamon kapott elméleti oktatást. Így aztán az első hónap végén Pál már egyedül ment a felekhez és egy hét múlva bevitte az első üzletet. Igaz, hogy csak ezerdolláros kis életbiztosítás volt, de mégis ő maga szerezte! Az is igaz, hogy Yorkvilleben, a magyar negyedben kötötte az üzletet egy honfitársával, de hiszen a társaság éppen azért alkalmazta, hogy legyen magyarul beszélő ügynöke is. Pál eleinte főleg magyarok között dolgozott, aztán próbálkozott más nemzetiségűekkel is üzletet kötni, a második évben pedig már szépen kiterjedt üzleti ismerettségköre volt, amelyben egyformán akadt mindenféle nemzetiségű kliens mellett amerikai is.

A biztosító társaság meglehetősen kis fizetést adott az ügynökeinek, mindössze huszonöt dollárt egy hétre, ezt azonban kiegészítették a jutalékok, amik az üzletkötések után jártak. Abból a pr-

miumból, amit a fél az első évben fizetett a biztosításra, az ügynök ötven százalékot kapott, a következő évi befizetésből már csak öt százalékot, ezután pedig az évek folyamán mindössze nem is egész egy százalékot. Az évek folyamán azonban a lekötött biztosítások összege mégis felduzzadt hatalmas summákra, úgy, hogy azoknak legkisebb százaléka is rendes jövedelmet jelentett a régóta dolgozó, szorgalmas ügynöknek. Azonkívül a biztosító társaság külön jutalmakat is tűzött ki, hogy huzdítsa az ügynökeit. Így például szép díjat ígért annak az ügynöknek, aki az év folyamán több mint kétszázezer dollár összértékű biztosítási üzletet hoz be.

Pál a harmadik évben megnyert egy ilyen jutalmat és ötszáz dollárt kapott. Ez feltüzelte és a következő évben még szorgalmasabban dolgozott. Kocsin járt az ügyfelekhez, maga hajtotta az autóját és még az estéit is feláldozta az üzletért. Mert a legtöbb féllal, akiket Pál a lakásukon keresett fel, csak este lehetett beszélni. Végül tíz, vagy tizenegy órakor hullafáradtan ért haza, úgy, hogy a feleségével alig maradt ideje beszélgetni.

Ezt azonban az asszony, aki úgy érezte, hogy ez az élet rendje s ennek így kell lenni, természetesnek vette. Pál az évek folyamán, ha nem is szerette még az asszonyt, megszokta. Csak éppen, hogy nem volt vele mit beszélnie. Eleinte az asszony beszélt az iskoláról, Pál pedig a saját üzleti harcairól, de rövidesen mindketten észrevették, hogy mindez csak önmagukat érdekli, de a másikat untatja. Erre beszüntették, nem érdek-

lődtek többé egymásnak a házon kívül történt munkaügyei iránt s erre úgy vették észre, hogy esténként, mikor otthon találkoznak, alig van mit beszélniök.

Pálból körzet-felügyelő lett. Kapott egy fiókirodát, tíz ügynöke volt, akiknek a jutalékaiban részesedett és volt saját titkárnője is. Egy Violette nevű, rozsdavörös hajú, helyes kis lány...

Ekkor — szinte egyik napról a másikra — elsovadt az ambíciója. Valahogy elégedetlen lett az életével, úgy érezte, hogy a munkájáért nem kap semmit, nincs semmi öröme s fölöslegesen, ostobán hajszojja magát.

Flórával épp olyan keveset beszélt, mint azelőtt, de észrevett rajta minden hibát. Hogy követedik, hogy az orra tövétől lefelé húzódó ránc még mélyebb lett s hogy általában még csúnyább, mint azelőtt volt.

— És ehhez a nőhöz vagyok kötözve egész életemre — gondolta magában.

Most, ahogy ott feküdt mellette az ágyban, zsirosan fénylő arccal, Pál hosszasan nézte az arcát az éjjeli lámpa fénye mellett. Hallgatta az egyenletes lélegzést, ami halk kis horkolással járt és arra gondolt, hogy esetleg rászoritana egy párnát a szájára, talán egy hörgés hallatszana, talán az se, de a horkolás örökre megszűnne.

Ezen az estén végleg elhatározta, hogy megszabadul az asszonytól, még ha meg kell is ölnie...

2.

Paul természetesen nem egyszerre jutott arra az elhatározásra, hogy megöli a feleségét. Sok mindenféle körülmény játszott közre, amíg ez az elhatározás kiforrt és megért benne.

Több rúgója is volt annak, hogy mindenáron meg akart szabadulni az asszonytól, még gyilkosság árán is. Ezek közül a rúgók közül az egyik az volt, hogy Paul beleszeretett rozsdavöröshajú titkárnőjébe, Miss Violettebe.

Először maga előtt is titkolta ezt az érzését. Nem mertte megvallani, mert azt hitte, hogy nevetségessé teszi magát. De a lány üde fiatalsága, amely ott pompázott mellette, ami ott kínálta magát előtte izgalóan és vérforralóan napról-napra, végre is úrrá lett fölötté, erősebbnek bizonyult minden józan, logikus gondolkozásnál.

Paul egyízben együtt hagyta el a hivatalt az irodai órák végén Violettel. Az iroda Manhattanban volt, a város üzleti negyedében, egy üzleti ház tizenkettedik emeletén. A lift zsúfolva volt, mikor lementek rajta. Paul ott állt a lány mellett, a testük összeért a zsúfoltságban és a férfi érezte az üde lánytest részegítő illatát.

Paul magasabb volt, mint a lány s ahogy lenézett rá, látta a fehér, gömbölyű nyakat, melyen apró pihék sárgáltak, még jobban kiemelve a bőr vakító fehérségét. A férfinak az az érzése támadt, hogy jó lenne ebbe a gusztusos női nyakba hirtelen beleharapni s ez a vágy olyan szenvedélyes

erővel kerítette hatalmába, hogy az ajkába harapva nagy erőfeszítéssel tartotta magát vissza.

Violette úgy tett, mintha mindebből nem venne észre semmit, holott magán érezte a férfi pillantását, annak vágyódó lángolását, ami szinte perzselte. Az ilyesmit minden nő megérzi valami hatodik — speciálisan női — érzéken keresztül, még ha teljesen ártatlan is az illető nő és csak homályos ábrándokon keresztül gondolkozik a szerelemről.

De Violette nem volt ártatlan. Huszonhárom éves volt és korán kezdte a szerelmet. Az amerikai szerelem a hipokrizisen alapszik, az álszentes-ségen, amely nem engedi, hogy férfi és nő őszintén szembenézzenek a dolgokkal. Az amerikai nő tehát adja a tudatlant, aki nem is sejti, hogy a férfiban vágyakat keltett fel. Ennek a célnak az elérésére jó minden alkalom, a tánc, a különféle sportok és a legfantasztikusabb ruhák, melyek a szemérmes is túlteszik magukat a divat hódító erejével. Ezt a célt szolgálja az ivás is. Amerikában minden nő iszik, lány vagy asszony, semmi megvetendőt nem lát abban, hogy a nap bármely szakában cocktailt igyon a megfelelő adag ginnel vagy whisky tartalommal. Az itálnak nemcsak az az előnye, hogy stimuláns hatásával felkelti a vágyakat, hanem az is, hogy úgy a férfi, mint a nő gátlásai meggyengülnek, majd egészen leomolnak. Az amerikai lány ilyenkor felszabadultnak érzi magát, mert egyszerűen ráfoghathja az italra, hogy minden amiatt történt, s másnap úgy tesz, mint aki nem emlékszik semmire. Az elmúlt éj-

szaka nem kötelezi, nem követi az a gyöngéd bizalmasság, mely Európában támadna ilyenkor a szerelmesek között, egyikük sem beszél róla, szóval mindketten igyekeznek olyan közönyösek lenni, mintha semmi sem történt volna.

Igy esett keresztül a szerelmen először Violette is tizennyolc éves korában egy nyáron, mikor a Catskill-hegyekben nyaralt, egy úgynevezett „Camp“-ben, nyaralótáborban, ahol fiúk és lányok élvezték a nyarat összetákolt kis kabinházakban s ahol minden perc a sportot, táncot, vagy a szórakozás egyéb formáját szolgálta.

Violette, mikor visszatért a nyaralásból az irodába, más volt, mint azelőtt. Nem külsőleg, hanem belsőleg. Ismerte az életet, többet tudott róla, de ez kívülről nem látszott meg rajta. A szeme tiszta volt, mint azelőtt, világosan fénylett fehér homoka alatt, melyet a rozsdásvörös haj koronázott. Valahogy egész lénye a gyermekes báj és ártatlanság képzetét keltette fel az emberben, úgy hogy a legtöbb férfi első látásra hajlandó lett volna tűzbe tenni a kezét Violette-ért, holott a józan ész ennek mindenképpen ellene mondott.

Hiszen Violette nem volt többé tizennyolc éves, hanem közeledett a huszonnégyhez, vagyis a nagykorúsághoz. De ha jogilag nem is lett volna nagykorú, a valóságban már régen az volt. Egycdül élt Newyorkban, szülei vidéken voltak, néha Pennsylvania államban, néha Ohioiban, egyszer itt, egyszer ott. De lehet, hogy a jámbor szülők nem is utaztak olyan gyakran, csak Violette utaztatta őket össze-vissza. Valami rejtélyes, ki nem

derített okból titkolta a szüleit, nem árulta el a címüket s így elzárta őket a világtól.

Dehát nem is volt rájuk nagyon kíváncsi senki. Paul megelégedett azzal, hogy a lány jó munkakerő és megbízható. Később, mikor mint férfi is érdeklődni kezdett utána, megtudta róla, hogy egyedül él egy bútorozott szobában.

Barátságuk azon az estén kezdődött, mikor együtt mentek el a hivatalból. Megálltak az utcán Paul autója mellett.

— Ha parancsolja, hazaviszem a kocsimon — mondta Paul.

— Oh, kérem... — felelte a lány, a legnagyobb örömmel.

Nem tiltakozott, sőt már be is ült a kocsiba Paul mellé, akihez hozzáért, miközben elhelyezkedett mellette az első ülésen. Paul megforgatta a kormánykereket s elindult Violette lakása felé.

De nem értek hamarosan oda. Közben ugyanis az uton sok minden történt. Így például Violette térde többször odaért a férfi lábához, aki ezektől az érintésektől egyre mámorosabb lett. Mióta ugyanis Paul Amerikába érkezett, nem volt dolga más nővel, mint a feleségével, Flórával. Amerikában a nőkérdés nehezebb, veszélyesebb és bonyolultabb, mint Európában. Pault lekötötte az asszony, azután pedig a pénzkérdés foglalta el. Most negyven év körül járt a férfi s egyszerre vad, kielégítetlen mohóság fogta el, hogy Flóra megunt és különösebben sohasem értékelt szerelmé helyett más nő csókját érezze. Lázasan és tikkadtan tapasztotta ajkát Violette szájára, amint a

Central Park sötétjében egy bokrokkal körülvett kis téren megállította a kocsit.

Violette visszaadta bárszonyosan puha ajkaival a csókot. A mozdulat, amellyel a férfi mellére simult, egyszerű és őszinte volt. Megérzett rajta, hogy szívesen vette a férfi csókját. Hogyne, hiszen rég számított rá, alig várta, hogy megkapja. Paul azonkívül a főnöke volt és Violettenek a kényelme, a fizetése függött tőle.

Violette tudta Paulról, hogy nős ember, de nem törődött vele. Elvégre el is lehet válni, voltak már olyan esetek, hogy egy férfi elvált, csak hogy elvehessen egy másik nőt. Lehetséges, hogy ez nem fog egyhamar megtörténni, hogy az eljárás kissé hosszadalmas, de addig sem kell aggódni. Ha egyszer Paul beleszeretett, akkor már rendben van. Gondoskodni kell róla, hogy még jobban szeresse, hogy egész belebolonduljon...

Eziránt nem voltak kétségei Violettenek. Valahogy érezte, hogy uralkodni fog a férfi érzékei fölött.

És így is volt. Aznap este még moziba mentek, utána pedig egy night clubba, vagyis mulatóba. Paul közben telefonált haza, hogy el van foglalva egész este, mert egy üzletféllel tárgyal, akít csak este lehet otthon találni. Flóra nem gyanakodott, dacára annak, hogy Paul az utóbbi időben már nem igen ment saját maga üzletek után. Paul tudta, hogy megismékelheti a Violettel való kirándulást egyszer-kétszer hetenkint, de többször nem, mert az asszony gyanút fog...

Mikor másodszor vitte haza a lányt az autóján,

akkor már nem elégedett meg azzal, hogy a kapu előtt megállt vele, hanem felment vele a szobájába.

Ez nem ment minden vita nélkül. Violette tiltakozott, de csak gyöngéden, nem morális okokból, mindössze a háziasszonyra hivatkozott, aki beköltözéskor kijelentette, hogy Violette nem fogodhat férfitárogatót.

Paul mindazonáltal felment hozzá, kicsit szorongva a nyikorgó lépcsőkön, hogy a háziasszonnyal találkozik, aki lármát csinál. Violette nyugodtabban ment, mert tudta, hogy a veszedelem nem olyan nagy, mint amilyennek feltűntette. Részint a háziasszony nem olyan félelmetes lény, mint amilyennek lefestette, részint pedig, még ha tényleg meg is csípi őket, mi történhetik? Legfeljebb csinál egy kis lármát. Ez Violettet nem nagyon izgatta, mert már volt ilyenben része egy másik bútorozott házban, úgynevezett „boarding house“-ban, amit azért kellett elhagynia, mert a háziasszony rajtacsípte egy gentlemannel. Legfeljebb elmegy innen is. Amúgy sem szerette nagyon ezt a helyet. Egy helyes kis kétszobás apartment lakásról ábrándozott.

Paul hevesen ölelte magához, amint az ajtó becsukódott mögöttük.

— Pszt... csendesen — suttogta Violette, — a háziasszony!

Valóban lépések hangzottak a folyosón. Paul kiábrándultan engedte el a lányt, figyelt egyideig, aztán újra átölelte, de most már kevesebb tüzzel, sőt némi kényelmetlenségi érzéssel.

— Sajnos, drágám — sóhajtott a Violette, mikor másodszor zavarták meg őket a lépések, — nem tehetek róla. Ha egy saját kis lakásom volna, minden másként lenne...!

Néhány hét múlva már volt egy kétszobás, csinosan berendezett apartment lakása. A berendezés ötszáz dollárnál valamivel többbe került, a házbér pedig havi hetvenöt dollárt emésztett fel — Paul jövedelméből.

Paul nem is bírta sokáig ezeket a terheket, amiket titkolnia kellett a felesége előtt. De ha nem kellett volna titkolnia, akkor se lett volna rá fedezete, hacsak Flóra megtakarított pénze nem. Csakhogy ehhez nem lehetett hozzányúlnia, Flóra úgy ült azon a kétezer dolláron, mint a sárkány.

Paulnak is volt ezer dollárja félretéve, de azt csakhamar felemésztette a költséges viszony. A berendezésen és a házbéren kívül sok minden kellett a lánynak. Néha egy-egy ruha, néha pedig valami ünnepi alkalom adódott, holmi születésnap s egyebek, amikor illett valamit venni a lánynak.

Paul csakhamar rájött, hogy nem bírja pénzzel s ez a viszony, ha így folytatódik, tönkreteszi. Csakhogy ekkor már minden érzékszála Violettehez kötötte és nem lett volna képes többé lemondani róla. Negyvenéves mult és úgy érezte, hogy Violette az élet legszebb ajándékát, a legnagyobb kincset jelenti a számára. Megrészegült Violette vörös hajától, a mosolyától, sőt, ha távol volt tőle (Violette mostanában sokszor maradt el az irodából, egyszerűen betelefonált, hogy nem érzi jól

magát s otthon marad), még a hangja is érzéki gyönyörrel töltötte el Pault.

Néhány hónap múlva Violette már egyáltalában nem dolgozott az irodában. Belátta, hogy ez teljesen fölösleges, hiszen a fizetésénél sokkal többet kaphat a férfitől minden munka nélkül. De természetesen nem ezzel indokolta meg a munka beszüntetését, hanem egész mással.

— Drágám — mondta a férfinak, — úgy félek, hogy valami kiderül. Igaz, hogy a feleséged mindössze egyszer volt itt az elmúlt két év alatt, de akkor is olyan gyanakodva nézett rám.

— Ugyan... csacsiság — mormolta Paul. — Ne aggódj ilyesmitől!

— Nem magam miatt félek — nézett rá őszinte pillantással Violette s a hangja egész lágygá halkult — csak azt nem szeretném, hogy neked valami kellemetlenséged legyen miattam. Nem szeretnék semmiféle botrányt. Tudod, hogy az üzletnek is árt! Nem volna kellemes, ha a társaságnak, az igazgatóságnak tudomására jutna valami. Az katasztrofális lenne.

— Igaz... — mormolta Paul. Az jutott eszébe, hogy a Prudential Company tényleg szigorú az ilyen dolgokban. Képzeletében már látta is az igazgatósághoz beterjesztett jelentést, mely arról számolt be, hogy az egyik körzeti felügyelő viszonyt folytat a tisztviselőnőjével. Homlokát szinte kiverte a verejték.

— Hát mit csináljunk? — kérdezte tétován.

Violette ekkor okosan megmagyarázta, hogy legokosabb lesz, ha ő szépen kimarad az állásá-

ből és Paul egy másik titkárnőt alkalmaz. Lehetőleg valami idősebb, kevésbé csinos hölgyet, akivel nem lehet gyanúsítani. Ez nem azt jelenti, hogy megszakad a barátságuk, hanem azt, hogy még mélyebbé válik, mert így ő ezentúl egészen Paulnak szentelheti magát. Egy olyan kis lakásban akad tennivaló egész nap s ha nem lesz más dolga, akkor arról fog ábrándozni, amikor Paul este megérkezik és viszontláthatják egymást...

Paul belátta, hogy mindez igaz s így sokkal szebb lesz az életük.

Az új titkárnő sovány volt és szemüveges s olyan kevésbé kíváncs, hogy szépség dolgában még a felesége, Flóra is felvehette volna vele a versenyt. Igazán senkinek se jutott volna eszébe, hogy meggyanúsítsa vele.

Most már nem kellett attól félnie, hogy valaha is kiderül a Violettel való viszonya. Kettejükön kívül senki sem tudott róla s Paul tökéletes biztonságban érezhette magát.

Most már csak két baj volt.

Az egyik az, hogy hiányzott neki a lány. Azelőtt mégis naphosszat látta, most pedig csak esténként. Hogy ezt megtehesse, elhanyagolta hivatalát, délután négy órakor már türelmetlen volt s minthogy ő maga nem volt kötve a hivatalos órák szigorú betartásához, öt órakor már otthagyta az irodát és sietett a lányhoz. Persze csak késő este került haza astoriai otthonába és Flóra számára mindenféle hazugságokat kellett kitalálnia.

A másik baj az volt, hogy nem győzte pénzzel és a társaság pénzéhez nyúlt. Az első százdollárost

úgy vette ki a safeból, hogy elsejére visszateszi, — mert a befolyt prémiumokkal havonta számolt el, — de mire eljött az elseje, nemhogy a száz dollárt visszatette volna, hanem már kétszáz dollárral tartozott a pénztárnak. Kénytelen volt ravasz könyvelési trükköt alkalmazni, hogy a hiányt elkenhesse. Paul úgy rendezte be, hogy bizonyos könyveket maga kezelt, ami lehetővé tette, hogy az egyre nagyobbodó hiányt leplezhesse.

De érezte, hogy — bár sokáig folytathatja a sikkasztást, míg rájönnek — ennek rossz vége lesz, ha nem tud változtatni a sorsán. Talán, ha a tőzsdén játszana, visszanyerné!

Megkísérelte, de mindössze az lett az eredménye, hogy elvesztett ezer dollárt. Már pedig ki kell kászálódnia valahogy a hiányból, mert különben gyászos vége lesz! Börtönbe kerül, ami számára egyértelmű a halállal. Akkor elvesztené Violettet, ezt pedig nem bírná ki. Inkább valami más megoldást kellene kitalálnia...

Ekkor végre eszébe jutott a mentőötlet.

Sokáig forgatta a fejében, míg végre teljesen megérett benne az elhatározás és egy este így szólt Flórához:

— Drágám, mit szólsz hozzá, ma fent voltam az igazgatóságnál és évdni kezdtek velem, hogy nekem magamnak nincs életbiztosításom. Hiába magyaráztam nekik, hogy a suszter rossz cipőben jár, a szabónak rendszerint nincs jó ruhája, azt hiszem, a vége mégis az lesz, hogy a saját részünkre is kell kötni életbiztosítást.

— Mért ne? — mondta Flóra. — Erre már rég

gondolhattál volna! Nekem már eszembe is jutott, csak nem akartam szólni.

— Miért nem?

— Na hallod — nevetett a felesége, — én beszéljem rá a biztosítási ügynököt, hogy csináljon magának életbiztosítást? Még azt hinnéd, hogy a halálodra spekulálok!

Paul megdöbbszent egy pillanatra, szinte elnémult. Úgy érezte, mintha az asszony szavaiból valami gyanakvás csendülne ki. De rögtön belátta, hogy képzelődik és örülnie kell, hogy ilyen simán megy a dolog.

— Csak kis összegű biztosítást kötünk — mondta a feleségének, — mondjuk, ötezer dollárt. Éppen csak a forma kedvéért. Hogy nekem is legyen életbiztosításom. Illetve kettőnknek. Mert legokosabb lesz, ha kettős életbiztosítást kötünk, azaz, ha akármelyikünk, Isten ments, meghal, a másik kapja a biztosítási összeget...

Flóra bólintott, helyesnek és természetesnek látta a dolgot.

Paul pedig másnap odatartotta az üres, kitöltendő ívet a felesége elé:

— Írd alá.

— Az asszony szó nélkül, közönyösen aláírta. Paul pedig bevitte az ívet az irodába, ott bezárkóztott az irodájába, aztán kitöltötte ötezer dollár helyett ötvenezer dollárra.

Baleset esetén, ahogy szokásos, a biztosított összegnek a duplája jár a kedvezményezettnek.

Benyújtotta a biztosítást, a társaság elfogadta és több szó nem esett az egészből. Paul fizette a

prémiumokat, de nem beszélt róla. Csak sokat gondolt rá.

Még néhány hónap, aztán valami baleset történik, az asszony meghal és ő független és gazdag ember lesz! A biztosító társaság a legteljesebb mértékben bizik benne, ő rá nem fognak gyanakodni.

Mást megfoghatnak, de őt nem fogják megcsípní! Előzőleg kölcsönt vesz fel egy uzsorásnál s azzal fedezi a pénztárban levő hiányt, rendbehozza az összes könyveket, nehogy akörül történjék valami baj!

Aztán, ha minden elsimul, feladja az állását — könnyen teheti, hiszen százezer dollárja lesz! — és Violettel elutazik valahová.

Valószínűleg Floridába, ahol karácsonykor is lehet fürödni a tengerben!

— Milyen jól fog állni Violetten a fürdőruha! — gondolta elábrándozva.

3.

A tervet könnyebb volt kidolgozni, mint végrehajtani. Paul mindenféle halálnemre gondolt, de egyiket a másik után elvetette.

Az egyiket azért, mert túlságosan brutálisnak találta. Ugy érezte, hogy nem volna ereje végrehajtani, a másikat azért, mert nagyon kockázatosnak látszott. Az bizonyos volt, hogy balesetnek kell feltüntetni a halált. Más oka nem is lehet a

halálának, hiszen egy harmincnégyéves asszony nem hal meg, csak úgy, minden betegség nélkül, egyik napról a másikra.

— Méreggel lenne a legegyszerűbb — gondolta néha magában, — de arról szó sem lehet!

A legkisebb gyanúra a holttestet felboncolják, megállapítják a mérgezést s akkor már elkezd szorulni a hurok körülötte. Megfigyelik, megtudják Violettel való viszonyát, kikutatják, hol szerezte be a mérget... nem, ilyesminek nem teheti ki magát!

Aztán a vízbefojtásra gondolt. Flóra nem tud úszni. Eszébe jutott néhány jelenet egy nyaralásból. Pár évvel ezelőtt, mikor még Violette nem szerepelt az életében, kint nyaralt az asszonnyal a tenger mellett, Long Beachen. Flóra a legdivatosabb fürdőruhát vette magára, hogy az alakját mutogathassa, amire büszke volt, de a vízbe egyszerűen nem mert bemenni. Csak a part szélén ugrált, ahol a gyerekek játszottak s ahol a hullámok legfeljebb a térdéig csaptak fel. Mikor Paul beljebb akarta húzni a vízbe tréfából, Flóra sikoltozni kezdett, de olyan őszinte rémülettel és kétségbeesett kapálódzással, hogy a férfi végül is kénytelen volt abbahagyni... Csónakázni sem mert menni, hiába hívta Paul. Az asszony egyszerűen félt a víztől, halálos rettegéssel kerülte a mély vizet.

— Nem valószínű — állapította meg magában Paul, — hogy rá tudnám beszélni csónakkirándulásra. Ha erőlténém a dolgot, esetleg még gyanút fogna... Annak pedig nem tehetem ki magamat.

A siker attól függ, hogy senki se tudjon róla, senki se gyanakodjék. Ami pedig bennem van, amit én gondolok, annak csak magam lehetek az árulója...

Sokáig töprengett, hánytá-vetette magában a lehetőségeket. Tűzre is gondolt, mint halálnemre, de csakhamar elvetette ezt a gondolatot is. Részint, mert túlbrutálisnak találta, részint, mert ismertette a tűzbiztosítók munkáját s tudta, hogy milyen pontosan meg tudják állapítani a tűz keletkezésének az okát!

Annyit töprengett ezen a dolgon, olyan ideges lett tőle, hogy Violette is észrevette. Annak idején, mikor bebiztosította magát és Flórát kölcsönösen ötvenezer, illetve baleset esetén százezer dollárra, megemlítette a dolgot Violette-nek is. Nem mondta meg a lánynak, hogy milyen bűnös szándék fogalmazott meg a lelkében, csak úgy mesélte el az egészet, mint a jövő egy távoli, de édes lehetőségét. Hogy ha a felesége egyszer meghal, akkor százezer dollárja lesz s akkor Violette minden kívánságát teljesíteni fogja...

Violette mosolygott, ártatlan szemekkel nézett rá, de a pillantása mögött gondolatok bujkáltak. És mikor egyszer kimentek autózni, néhány kilométerre a várostól, azt mondta:

— Paul, drágám, mindig fejfájást kapok a kocsiban. Csinálj valamit, mert valahol, valamelyik eső lyukas. Az elhasznált gáz szagát érzem, valahogy kiszabadul a kocsiba. Valószínűleg attól fáj a fejem.

— Jó, édes, majd megcsináltatom.

— De minél előbb, mert ettől a gáztól meg is lehet halni. És akkor megtörténhetik, hogy előbb halok meg, mint a feleséged... Azt pedig nem akarod, ugy-e?

— Csacsi! — mondta Paul gyöngéden és átölelte.

Az ötlet azonban megfogamzott a fejében. Nem hagyta nyugodni, egyre többet gondolt rá, míg végül teljesen belátta, hogy csakugyan ez a legjobb és legegyszerűbb mód.

A szénmonoxid gáz, amit az autó motorja fejeleszt a benzinből! A motor felhasználja a benzin egyrészét, melynek apró robbanásai szolgáltatják a hajtóerőt. Az a gáz, ami visszamarad s ami a hátsó kipuffogón távozik el a gépezetből, gyilkosan ártalmas az emberi szervezetre és zárt helyiségben könnyen halált okoz.

Például ha a bezárt garázsban megindítják az autó motorját és járatják egyideig, akkor a garázs levegője megtelik halálos gázzal... Azzal ölni is lehet.

Paul agyában most már végkép megérlelődött a terv. Még fontolgatta egyideig, kidolgozta a részleteket és amikor készen volt, hozzáfogott a megvalósításához.

Valamikor majdnem minden vasárnap kiment autózni Flórával. Ezt a szokást az utolsó időkben elhanyagolta s amikor csak lehetett, kibújt alóla, de most elhatározta, hogy fel fogja ujjíteni. Az is gyakran megtörtént, hogy Flórának útközben megfájdult a feje s ilyenkor Paultól kért egy aszpirintablettát.

Paul tehát magához vett néhány tablettát, de nem aszpirint, hanem veronált, ami nemcsak az idegfájdalmakat csillapítja, hanem egyben altató hatással is van a betegre.

Igy felfegyverkezve, vasárnap kihajlott a szabadba Flórával. De az asszonynak nem fájdult meg a feje s így Paulnak nem volt alkalma rá, hogy beadja neki a veronált. Pedig rendszerint minden vasárnap megfájdult az asszony feje — részint, mert nem evett ugyanabban az időben, mint hétköznapi, részint a levegőváltozástól. Most azonban Flórának jókedve volt és jól érezte magát az egész úton.

Paul nem csinálhatott semmit. Várnia kellett, türelmesen. Az egész terv arra volt felépítve, hogy meg kell várnia a kedvező alkalmat.

Csak semmit el nem hamarkodni!

A harmadik vasárnap Paul kivitte Flórát az autón jó messze West Point felé. Száz kilométerre voltak Newyorktól északra, a Hudson mellett kanyargott velük a sima országút, mikor hirtelen beborult az ég és hűvös szél csapott az arcukba a folyam felől. Az asszony megborzongott, fölvette a kabátját és összegubbaszkodott elől az ülésen, Paul mellett.

Még vagy negyedórát kellett száguldaniok, mire valami útszéli vendéglőhöz értek, ahová bemehettek megpihenni. Flóra éhes volt, gyorsan sült húst rendelt, amitől a doktor ugyan eltiltotta az utolsó időben, de amit nagyon szeretett.

Utána, mint rendesen, megfájdult a feje. A várva várt alkalom.

Flóra aszpirint kért, mire Paul odaadta neki a veronált.

Félóra múlva, mikor hazafelé hajtottak a sötét esteben, Flóra csendesen elbóbiskolt az ülésen Paul mellett. Mikor hazaértek Astóriába és megálltak a kis családi ház előtt, az asszony még mindig aludt.

Paul behajtott a ház mögött levő garázsba, anélkül, hogy felébresztette volna a feleségét. Máskor is megtörtént, hogy Flóra, aki minden mozgó járművön álmos lett, elaludt a kocsiban, de rendszerint felébredt arra, hogy megállt az autó. Most azonban az altató hatása alatt tovább aludt.

Paul óvatosan állította meg a kocsit a garázsban, amely olyan kicsi volt, hogy csak egy autó fért el benne. Ránézett Flóra arcára, mely gyűrődött volt az álmoságtól. A feje oldalt billent és aludt tovább.

Az autó szerszámtábláján volt egy kapcsoló, amelyen csak egy mozdulatot kellett volna tenni, csak annyit, mint mikor az ember elolt egy villanylámpát és a motor egyenletes zakatolása azonnal megállt volna. De Paul nem nyúlt a kapcsolóhoz ...

Othagyta az asszonyt és kiment a garászból. Az ajtót betette maga mögött, de nem zárta be. Ő az asszony esetleg fölébred, kijöhet a garászból.

Ám nem valószínű, hogy kijöjjön. Nem ébredhet fel, mert alvás közben beszívja a gázt és pár perc múlva már eszméletlen lesz.

Paul arra számított, hogy nem látta senki, ami-

kor behajtott a garázsba. Ha az asszonyt ott találják holtan, akkor már mondhat, amit akar. Véletlen szerencsétlenség. Igen, azt fogja mondani, hogy Flóra egyedül hajtott be a kocsival a garázsba. Behúzta az ajtót maga után, aztán viszsza a kocsiba, valószínűleg keresett valamit az ülésen. A motort azonban elfelejtette leállítani, közben rosszul lett, az is lehet, hogy elájult, csak így történhetett a szerencsétlenség, hogy beszívta a szénmonoxidgázt, ami a halálát okozta.

Ha a garázs ajtaja *kívülről* be lenne lakatolva, ahogy szokott, akkor joggal lehetne arra következtetni, hogy a szerencsétlen asszonyra valaki rázárta az ajtót s így a halálát okozta.

És mindjárt fölmerülne a kérdés, hogy kinek volt érdeke?

Ezért nem zárta be Paul *kívülről* az ajtót. Csak szépen, gondosan betette.

Kesztyű volt a kezén — mindig kesztyűs kézzel hajtotta a kocsit — így tehát nem lehet az ujjlenyomatokból sem megállapítani, hogy *kívülről* tették-e be a garázs ajtaját, vagy *belülről* húzta be valaki? Talán maga a szerencsétlenül járt asszony.

Az is lehet, hogy szándékosan tette. Talán öngyilkos akart lenni. Hogy miért? Ki tudja! Az utóbbi időben feltűnően ideges volt...

Paul mindezt már a lakásban gondolta át, abban a szobában, mely a szomszéd családi háztól elválasztó keskeny közre nyílt. Ez a köz csak olyan széles volt, hogy azon keresztül behajthatott a háza háta mögött levő garázsba. A szomszéd

családi házban egy meggazdagodott, sokgyermekes olasz gyümölcskereskedő lakott.

Paul cigarettára gyújtott. Fel és alá sétált a szobában, nem tudta, hogy mit csináljon. Csígalassúsággal teltek a percek. Öt perc telt-e el, vagy talán egy félóra, nem is tudta.

Valami rettenetes erővel vonzotta, hogy kimenjen, nézze meg, mi történik a garázsban.

Hirtelen olyan érzése támadt, hogy lépteket hall.

Valaki járkál a ház körül!

Kiment és úgy érezte, hogy megáll a szívverése, mikor csakugyan egy emberi alakot látott állni az udvarán a garázs mellett.

A szomszéd volt, az olasz gyümölcskereskedő.

— Mi az? Mit akar itt? — kérdezte Paul rekedten.

— Jó estét — mondta barátságosan az olasz — csak átjöttem...

És a kerítésre mutatott, mely a két ház hátsó udvarát csak hiányosan választotta el. Az egyik udvarról akadálytalanul át lehetett jutni a másikra.

— Idejöttem megnézni, hogy mit kell csinálni a kerítésen — folytatta az olasz, — és hallom, hogy bent a garázsban jár az autó motorja. Az nem jó, mert a hűtőben felforr a víz és tönkremegy az egész gép. Gondoltam, szomszéd, szólok, hogy elfelejtette elzárni a motort, mikor az előbb behajtott...

— Köszönöm — mondta rekedten Paul. Sápadt volt és úgy remegett, hogy alig bírt állni a lábán.

Csak a sötétség védte meg attól, hogy az olasz észrevegye a felindulását.

Paul halálos félelemben indult meg a garázs felé.

— Észrevett — gondolta magában, — látta, amikor behajtottam. Nem tagadhatom le többé... Hiába mondanám, hogy Flóra egyedül ment a garázsba. Végem van! Ha Flóra meghalt, végem van! De talán még nem halt meg...

A garázshoz ért. A szomszéd nem követte, ugylátszik, nem érdekelte a dolog tovább és visszavonult, mint aki megtette a kötelességét.

Paul remegő kézzel nyitotta fel az ajtót. Először is az autó motorját állította el, aztán az üléshez lépett és megrázta az asszonyt.

— Flóra — kiáltott rá kétségbeesetten, — Flóra...

De az asszony nem ébredt fel. A keze élettelenül csüngött alá. Észméletlen volt.

Paul dörzsölni, rázni kezdte. Érezte, hogy a teste még meleg. Kinyitotta a garázs ajtaját. A szomszédot már nem látta sehol. Felkapta az asszonyt és bevitte a szobába.

Félóra múlva jobban lett Flóra. Feleszmélt, hányni kezdett. Nem tudta, mi történt vele és Paul nem mondta meg. Orvost sem kellett hívni, reggelre jobban lett. Ugylátszik, csak keveset szívtott be a széngázból, hiszen alig pár perc telt el azalatt, míg Paul, a szomszéd figyelmeztetésére visszatért a garázshoz.

Paul rémülete is elmúlt másnapra. Átváltozott bosszússággá a sikertelen kísérlet miatt. Most

már gyűlölte a nőt, akihez egész életére hozzá van kötözve

És lám, nem tudja elszakítani ezt a köteléket, akárhogy próbálja is!

4.

A sikkasztás útján nehéz megállni. Paulnak egyre több pénz kellett. A hiányokat kénytelen volt pótolni, nehogy a sikkasztásra rájöjjenek s így folyton még nagyobb hiányok támadtak.

Violette is egyre több pénzbe került. Eddig csak a ruhái, a lakása és a háztartása került pénzbe, de most már a családját is segélyezni kezdte.

Egy nap így szólt Paulhoz:

— Adjál száz dollárt, drágám. Kénytelen vagyok felhozatni a bátyámat Newyorkba.

— A bátyádat?

— Igen, Harryt, nem beszéltem még neked róla?

— Nem.

— Pedig őt szeretem legjobban az egész családból. Szegény fiúnak most nincs munkája s így kénytelen vagyok Newyorkba hozatni. Megpróbálom elhelyezni valami állásba...

— Nehéz lesz. A viszonyok rosszak...

— Tudom. Éppen azért van a szegény fiúnak szüksége a segítségemre. Ugy-e, drágám, nem tagadod meg azt a száz dollárt?

Paul szerette volna megtagadni, de nem tudta. Megpróbálta, de végül mégis beadta a derekát és átadta Violettenek a pénzt. Erre jutalmul másnap este megismerkedhetett Harryval.

Magas, kissé rücskösarcú fiatalember volt, apró szemekkel és sűrű, fekete szemöldökkel. Erősen megrázta Paul kezét, aki kissé megszedült a váratlan találkozástól. Nem számított rá, hogy Violette bátyja ilyen hamar felbukkan az ismeretlenség homályából és kedvetlenül nézett rá. Hiába igyekezett, nem sikerült semmiféle szimpatikus vonást felfedezni a jövevényben.

Vontatottan ment a társalgás.

Mikor Harry valami miatt kiment a konyhába, Paul meg akarta ölelni Violettet, de a lány eltolta magától:

— Meg vagy bolondulva! Harry minden pillanatban bejöhet!

— Na és!? Mi van abban?

— Csak nem képzeled, hogy a bátyám előtt... Igazán nem szeretném, ha tudná...

— Hát akkor küldjük el. Késő van, ideje, hogy hazamenjen...

— Hová? Haza? Hiszen itt fog lakni...

— Itt? Nálad?

— Persze. Hová menjen, kihez menjen máshoz Newyorkban?

— Dehát akkor... — hebegte Paul elkábulva, mint akit husáanggal fejbevágtak, — akkor én... akkor mi... sosem lehetünk együtt?

— Dehogy nem. Ha Harry nincs itthon...

Harry azonban azontúl nagyjából mindig

otthon volt. Ott feküdt a diványon ingujjban és cigarettázott, mikor Paul megérkezett. Violette pedig valósággal kiszolgáltta, odavitte neki az enniválót, a szendvicset a diványhoz, hogy ne kelljen a fiúnak fel se kelni.

Paul hiába dühöngött.

— Elkényezteted ezt a fiút. Így nem lesz belőle soha semmi. Így sose fog megállni a saját lábán. Legjobb lesz, ha kidobod és keressen magának állást, ahol tud.

— De nincs állás. Ma is egész nap keresett, halott fáradtan jött haza... — védte a fivérét Violette suttogva, de szenvedélyesen.

— Dobd ki! Ha éhes lesz, majd talál munkát, meglátod, akkor fog dolgozni. De addig nem...

— Igen, csak azért akarsz, hogy elmenjen, mert utadban van. Csak azért akarsz kitenni az éhezésnek, hogy neked kényelmesebb legyen itt... Szégyelheted magad!

Paul nem tudott mit csinálni, kénytelen volt megint engedni a lánynak, mint mindig. Érthető, hiszen szerelmes volt bele, jobban, mint valaha. És kevesebbszer jutott hozzá, hogy egy-egy szerelmes órát töltsön vele, mint bármikor. Harry miatt volt a legtöbb baj, de Violette ebben az egyben hajthatatlan volt: nem engedte kidobni Harryt.

— Ha utadban van — mondta Paulnak, — keress külön helyet, ahol találkozhatunk.

— De, édesem — szörnyedt el Paul, — hogy kívánhatsz ilyenl! Még egy lakást...! Hiszen ezt is... ezt is fizetni kell...

Azt akarta mondani a lánynak, hogy már ezt is alig bírja. De aztán elnyelte a panaszt. Sose panaszkodott a lány előtt, hát most sem fog. Violetta olyan gyerek, olyan keveset tud az életből, úgy néz fel rá tiszta pillantásával, mint aki a férfit mindenhatónak érzi. Most rombolja le ezt a hitét? Vallja be neki, hogy már közel áll az összeroppanáshoz, hogy nem győzi tovább ezt az életet pénzzel? Ábrándítsa ki magából ezt az édes teremést?

Lehet, hogy ezzel el is veszítené rögtön. De ha nem is veszítené el Violettet, mi értelme lenne megszorítani?

Inkább hát nem beszélt neki pénzügekről, hanem igyekezett továbbra is teljesíteni minden kívánságát. Pedig most már csak alamizsnaként jutott néha Violette kegyeihez, lopva, gyorsan, mikor Harry nem volt otthon.

— Nem értem — mondta egyszer panaszosan Paul —, miért kell Harry előtt úgy titkolódnunk? Elvégre, ha a bátyád is... beláthatja, hogy egy férfi és egy nő... ha egyszer szeretik egymást...

— Nem, nem — tiltakozott Violette, — a mi családjunkban sose fordult elő ilyesmi... nem árulhatom el neki, meghalnék a szégyentől! Ilyesmire ne is gondolj!

— Hát tulajdonképpen mit képzelsz, hogy miből élsz?

— Azt mondtam neki, hogy a fizetésemből összeszaporított pénzen részvényeket vettem. Tőled kaptam a tanácsokat, hogy mit vegyek, mit adjak

el s olyan szerencsésen operáltam, hogy most már egész kis vagyonomkám van. Annak a kamataiból telik erre is, arra is... Ugye, okos vagyok?

Paul bámulva nézett a lányra. Violette mindent olyan ártatlanul tudott előadni, még a hazugságokat is, hogy a férfi egy pillanatra őszinte bámulattal nézett rá. Ördögös egy lány! Hogy bolonddá tud tenni egy férfit!... Hogy tud hazudni!

De, hála Istennek, őt szereti, hozzá őszinte!

Paul később megpróbálkozott azzal is, hogy Harryt elhelyezze valahová. A biztosítási szakmára gondolt, ami a legközelebb esett hozzá. A saját irodájába azonban mégsem akarta a fiút bevinni, mert félt, hogy akkor Harry nagyon belelát majd az életébe. Ez pedig nem lenne kíváncsi...

Máshová nem nagyon vették fel a fiút, hiába ment el Paul ajánlóleveleivel. Vagy talán el sem ment, ki tudja?

Paul egyszer rajtakapta azon, hogy telefonált valahová Harry érdekében és a hosszú, rücskösarcsú fiú nem is jelentkezett.

— Persze — gondolta magában Paul keserűen, — minek menne el dolgozni, mikor így is kitűnően él! Az én pénzemen!...

De nem tudott változtatni az állapotokon. A pénztárban mutatkozó hiányokat úgy rendezte, hogy nem kellett egyelőre a felfedezéstől reszketnie. Egy uzsorástól sikerült nagyobb kölcsönt felvennie, ötezer dollárt, amivel betömte a hiányt. Igaz, hogy az egyik kezes nevét hamisítania kel-

lett, de Paul ezzel már nem törődött. Azzal sem, hogy az uzsorásnak majd duplán kell visszaadnia a pénzt! Mindegy! Mit számít az, ha lesz százezer dollárja!...

De mikor lesz az!

Az idő sürgette és unszolták a saját vágyai is, hogy mielőbb hozzájusson Violette teljes, zavartalan bírásához. Megint elkezdett foglalkozni a gondolattal, hogy végez az asszonnyal. Hiába, ki kell kerülnie ebből a kátyúból, amibe a sorsa belelökte! Ha nem csinálja végig, börtönbe kerül és összeomlik az egész élete. Hát inkább Flóráé, mint az övé!

Csodálatos, de semmi szánalmat nem érzett az asszony iránt. Hosszú, örömtelen együttlétük alatt egyre érzékeltenebb lett iránta. Mikor legutóbb az asszony beteg volt, — ideggyulladást kapott a lábába, — Paul semmi részvétet nem érzett a nő szenvedésein. Hiába jajgatott Flóra, Paul nem bírt vele érezni. Tudta, hogy nem hal bele, újra egészséges lesz s továbbra is ott marad a nyakán, továbbra is úgy élnek, mint eddig — egymáshoz kötözve...

— Véget kell ennek egyszer vetni — határozta el magában.

Mégegyszer átgondolta a helyzetet. A szén-monoxid-kísérletet nem ismételheti meg még egyszer. Az olasz szomszédnak eszébe jutna a multkori eset, rögtön jelentkeznék tanunak és kiderülne minden. Szikláról való lelökés? Sokszor próbált. gyanútkeltő és bizonytalan mód. Esetleg nem hal meg Flóra s akkor tanuskod-

hatik ellene. Nem, ez nem jó. Hanem esetleg a vízre lehetne csalni!... A vízben Flóra rögtön el van veszve. De nem hajlandó a víz közelébe sem menni. Erőszakolni pedig nem lehet... Egy mód volna csak, ami nem keltene feltűnést, mert mindennap megtörténik, a modern élethez tartozik s olyan gyakori, mint a természetes halál: az autóbaleset!

De hogyan hajtsa végre, hogy ő maga ne haljon meg, csak a másik? Paul már abba is belement volna, hogy ő maga is megsérül, csak megszabaduljon az asszonytól és felvehesse a száz-ezer dollárt. Mert az bizonyos, hogy ha együtt éri őket autóbaleset, akkor a biztosítótársaságnak eszébe sem jut, hogy csalást gyanítson. Hiszen a saját életét is kockáztatta...

Elgondolkozott s egyszerre, mint mikor vilámlámpény világítja meg a beborult tájat, hirtelen szeme előtt látta a megoldást. Eszébe jutott a West Point felé vezető országút, a Kings Highway, mely a Hudson mellett vezet el hosszasan, egyre magasabbra kapaszkodva a víz fölött. A Storm Point körül már egész keskenyre szűkül a sziklába vájt út...

Képzeteiben maga előtt látta az útnak azt a részét, ahol mindössze fakorlát van az út szélén, alatta meredek sziklafal, aminek alját a folyam habjai mossák... Ha itt nekiengedné az autót s a sötétben nekimenne a fakorlátnak, mind a ketten belerepülnének autóstul együtt a folyamba!

Most már lázasan gondolkodott, latolgatta ma-

gában az eshetőségeket. Ha csukott kocsiban esnének bele, mindketten belefutnának a vízbe. De a nyitott sportkocsiból ki fognak zuhanni már a levegőben. Lehet, hogy neki is baja történik, de ez nem bizonyos. Bízott magában, hogy ki tud úszni, hiszen kitűnő fejesugró volt valamikor. Azonkívül nem is éri meglepetés-szerűen a dolog, hiszen el van készülve rá, idejében és kellőképpen védekezik. Flórára azonban nem lesz gondja többé...

Az út legnagyobb részén már erős kőkorlát van, csak alig egy kilométernyi szakasz maradt, ahol rozoga fakorlát őrzi az út szélét. Ezt kell kihasználni! Estefelé kell csinálni a balesetet, mikor hazafelé jönnek a kirándulásból. Azzal védekezhetik, hogy a sötétben nem látta jól a korlátot s különben is valami baj történhetett az autóval, elvesztette a kormány fölött az uralmat.

A tervet annál is jobbnak találta, mert ha rendes körülmények között, mondjuk, csónakázás közben esnék a vízbe a feleségével együtt, esetleg vizsgálatot indítanának, hogy miért nem igyekezett kimenteni? Így azonban kinek jutna ilyesmi az eszébe? Hiszen csak természetes, hogy ő maga is elvesztette esés közben az eszméletét, talán meg is ütötte magát s csupán a pusztá életösztön működésének tulajdonítható, hogy valahogv mégis kivergődött a partra!

Ez világos, nem lehet semmi baj.

Minél tovább gondolkozott, annál inkább látta, hogy a terv kitűnő. Minden részletét kigondolta, aztán terepszemlét tartott. Úgy rendezte, hogy

valami dolga akadjon Albanyban, amely felé a Hudson mellett vezetett el az út a Kings Highway-n. Nappal ment és jól megfigyelte a fakorlással szegélyezett útrészletet. Lenézett a mélységben hömpölygő víztömegre és kissé megijedt a magasságtól. De aztán hozzászoktatta magát a gondolathoz... Egy percre le is szállt a kocsiból és megvizsgálta, hol leggyöngébb a fakorlást! Mindent számba vett, mindent pontosan kitervelt és megnyugodtt. Eh, fog ez menni!

A legközelebbi vasárnapra lüzte ki a terv végrehajtását. Az előtte való napon, szombaton, együtt reggeliztek, ahogy szoktak. Paul szokása szerint szótlánul kanalazta a grapefruitot, egyszerre csak megszólal Flóra:

— Nagyon rosszul aludtam az éjjel! Olyan furesát álmodtam.

— Mit? — kérdezte közönvősen Paul.

— Rosszat. Valaki meg akart ölni. Jaj, Istenem, úgy félttem!

— Bolondság — mondta Paul, de akarata ellenére is izgatott lett, — ki akart megölni?

— Nem tudom. Egy férfi. Nem láttam az arcát, mert álarc volt rajta. Csak a haját láttam. Az olyan volt, mint a tied, Paul. Nem is volt fegyver a kezében, de mégis tudtam, hogy meg akar ölni, mikor felém közeledett...

— Bolondság — mondta Paul megrendülten, — nem szabad ilyen csacsiságra gondolni...

— Kerestelek álmomban — folytatta szemérmesen, sőt kissé szégyenkezve az asszony, — de nem találalak sehol. Aztán, felébredtem és lát-

tam, hogy ott vagy mellettem és megnyugodtam. Úgy-e, nem hagysz el, Paul?

— Nem — mondta zavartan a férfi, — nem hát! Együtt vagyunk és együtt maradunk az utolsó pillanatig...

Megijedt attól, ami kicsúszott a száján és kissé bosszankodva tette hozzá:

— Miért nem keltettél fel?

— Olyan mélyen aludtál — simult hozzá az asszony valami furcsa ellágyulással, — nem akartalak zavarni ilyen csacsisággal...

Paul érezte, hogy a homloka kimelegszik és a szíve hevesen, nagyot dobban. Mi volt ez? A lelkiismeret szólalt meg a szívében, vagy csak az ijedtség? Hiszen ez az asszony még mindig szereti őt, még mindig szerelmes belé!

Flóra csúnya kis arca, vastag orra, fájdalmasan csillogó szeme olyan szánalmas volt e pillanatban, hogy Paul bizonytalan sajnálkozást érzett és megdöbbent kétkedést a saját erejében. Vajjon lesz-e elég bátorsága, hogy végrehajtsa a tervet?

Mogorván lenézett a tányérjára és kavargatni kezdte a teáját

— Idegek dolga az egész — nyugtatta meg önmagát gondolatban, — és nekem jók az idegeim!...

Vasárnap kirándultak és mikor hazafelé jöttek a Kings Highwayn, Paul rálépett a sebességfokozóra. Már ott jártak az útnak annál a szakaszánál, ahol mindössze egy rozoga fakorlát szegélyezte az utat a mélység és a hömpölygő víz fölött.

Itt nem volt tanácsos sebesen hajtani s Paul mégis egyre sebesebb iramban vezette a nyitott sportkocsit. Az asszony nem vett észre semmit, annál kevésbé, mert már negyedórával előbb behunyta szokása szerint a szemét és elszenderedett kissé.

— Most! — gondolta Paul, — most kell egyet csavarni a kormányon!

De mintha valami megfogta volna a kezét, érezte, hogy nem bírja megtenni. A keze göresös erővel feszült a volánra, mintha minden erejére szüksége volna, hogy helyes irányban tartsa a kocsit az úton.

Még néhány pillanat és elhagyják azt a részt, ahol a fakorlát szegélyezi az utat...

Ekkor egy reflektorfény villant a szemébe. A kanyarodónál, mintha csak a földből bukkant volna elő, egy másik kocsit fordult be és rohant feléjük.

Mindjárt összeütköznek!...

Paul vad lendülettel fordította el a volánt. A következő pillanatban hatalmas reccsenés hallatszott, sikoltás, lárma, a szél, a folyam vad zúgása és zuhanás, zuhanás valami mély örvény felé...

Paul a hideg vízben tért csak magához. Teljes

erejével próbált úszni, de érezte, hogy nem bír az árral, amely a folyam közepe felé sodorta. Valahogy mégis fenntartotta magát, de érezte, hogy az ereje gyengül és nem fog tudni kivergődni...

Segítségért kiabált.

Az utolsó pillanatban egy piros pontot látott maga felé közeledni. Egy motoros csónak lámpása volt.

Aztán elvesztette az eszméletét.

5.

A kórházban tért magához.

— A feleségem... — nyögte, — mi van a feleségemmel?

A pillanatra támadt csendből, az ápolónő bujkáló pillantásából megértette, hogy Flórának vége.

— Csak maradjon nyugodtan... — intette az orvos.

— Megtalálták a holttestét? — kérdezte másnap Paul.

Az ápolónő bólintott.

Pault azonban nem engedték ki a felesége temetésére. Ott kellett még maradnia a kórházban pár napig, mert esés közben megsebesült és kisebb seblúz lépett fel.

Egy hét múlva hazament az üres lakásba. Megdöbbenett a néma csend, ami fogadta. Úgy

érezte, hogy az asszony ruhái, minden holmija szemrehányóan néznek rája.

Összepakolt mindent, ami az asszonyra emlékeztette és elrakta, hogy ne is emlékeztesse Flórára. És amikor mindent eltett, heves izgalom fogta el, egyszerre előtérbe rohant a nagy kérdés, megkapja-e akadálytalanul a biztosítást? Kifizetik-e vizsgálat nélkül a százezer dollárt, vagy pedig nyomozni kezdenek.

Ismerte az eljárásnak minden részletét, hiszen maga is a szakmában volt s éppen azért jobban szorongott, mint más. Tudta, hogy a társaság alaposan megvizsgálja a körülményeket, mielőtt ilyen nagy összeget kifizet.

De simábban ment minden, mint gondolta. Lehet, hogy talán azért, mert ő maga is biztosítási ember volt és a társaság — tekintettel tízéves működésére — bízott benne. De azért megtudta, hogy betegsége alatt átvizsgálták üzleti könyveit. Szerencsére a pénztár rendben volt és így nem jöttek rá semmire.

Lám, milyen jó volt az uzsorástól felvett pénzen mindent rendezni!

Arról, hogy az uzsorástól pénzt vett fel, kettejükön kívül senki sem tudott s így az nem aggasztotta Pault, hogy ennek alapján kiderül valami. Az uzsorásnak nem érdeke, hogy az üzleti összeköttetésüket nyilvánosságra hozza. Neki csak az az érdeke, hogy megkapja a pénzét búsas kamatokkal, amit most már meg is fog kapni...

Szóval simán ment minden, de még így is el-

tartott pár hétig, amíg odáig ért az ügy, hogy a biztosító társaság kifizeti a hatalmas biztosítási összeget!

Kerek százezer dollárt!...

Paul közben még arra is vigyázott, hogy Violettel való viszonya ki ne derüljön. Az is rögtön gyanúra, sőt esetleg komplikációkra adna alkalmat. Tehát a baleset óta nem érintkezett a lánnyal, bármennyire nehezére esett is. Mikor Violette egyszer telefonált az irodába, Paul gyorsan megmagyarázta neki, hogy most, a gyász első napjaiban, nem illik találkozniok. És Violette, amilyen okos lány volt, rögtön belenyugodott, mintha megértette volna, hogy miről van szó. Sőt, néhány biztató, meleg szóval valami édes ígéretet is besuttogott a telefonba, hogy majd kipótolják, amit elmulasztottak...

A százezer dollár azonban egyre késett. Hátra volt még a balesetvizsgáló bizottság jelentése, mely kiszállt a helyszínére, hogy ott állapítsa meg a szerencsétlenség minden részletét. Végre is azt állapították meg, hogy a szerencsétlenségért nem lehet senkit sem felelőssé tenni, Paul ki akarta kerülni a szembejövő kocsit, megzavarta a reflektor fénye és elvesztette uralmát a gép felett...

Paul úgy érezte magát, mint egy építőmester, aki egy felhőkarcoló építését fejezte be, mikor egy délután megjelent nála a biztosító társaság vezértitkára, hogy személyesen nyújtsa át a százezerdolláros csekket.

Most már elmondhatta, hogy sikerült.

Nagy önuralomra volt Paulnak szüksége, hogy nyugodt arcot mutasson. De sikerült neki fékezni az örömét. Egyben azt is bejelentette a vezértitkárnak, hogy tekintve a tragikus eseményt, amin átment, valószínűleg rövidesen nyugalomba fog vonulni.

Paul, mikor végre egyedül maradt, még egyszer megnézte a százezerdolláros csekket, aztán szétfárta a karjait, mint aki magához akarja ölelni a világot. Pedig csak Violettet akarta magához ölelni.

Négy hete nem látta! Taxiba vágta magát és bemondta a címet. Amíg a taxi rohant vele, Paul a csókra gondolt, a viszontlátást követő boldog szerelmi pillanatokra, ami a kis lakásban vár rá.

A keze szinte remegett, mikor ujját rátette a csengő gombjára. De aztán mégse csengetett be, mert hirtelen mást gondolt. Megpróbálta lenyomni a kilincset. Az ajtó engedett, nem volt bezárva.

Paul halkán, óvatosan lépett be. Meg fogja lepni Violettet a boldog örömhírrrel!

Az előszobában megállt. Hangokat hallott. Violette és egy férfi hangját. A férfihang Harryé volt.

Valami furesa, bűgő tónusa volt a beszélgetésüknek, mintha turbékoltak volna. Most Harry szava hallatszott:

— Áttól tartok, hogy végül mégis gyanakodni fog! Nem fogja örökké elhinni, hogy a bátyád vagyok!

— Csacsi — bűgta vissza Violette — ne félj

te attól! Paul mindent bevesz, amit beadok neki. Néha alig bírom visszatartani a nevetésemet, mikor látom, milyen ostoba képet vág...

Paul elhűlve, megdermedien, még a lélegzetét is visszafojtva állt az előszobában. Most előrehajolt kissé, hogy az ajtónyíláson át lássa a beszélgetőket.

Ott heverték a díványon, összeölelkezve egy csaláson, hazugságon és gonoszságon épült szerelem vak és vigyázatlan mámorában.

— Mikor látod megint? — kérdezte Harry.

— Majd ha megkapja a pénzét. Addig jól kell vele bánni.

— Eddig is jól bántál vele — mondta a fiú, — dühöngtem, amikor láttam, hogy hízelegsz neki. Azért a kevésért, amit kapsz tőle!...

— Ugyan kérlek, hiszen alig voltam vele, mióta együtt lakunk, — védekezett a lány, átölelve a fiú nyakát. — Hát nem jó ötlet volt, hogy összeköltöztünk és beadtam neki, hogy a bátyám vagy? És hogy nem tudsz semmit és azt hiszed, hogy a megtakarított pénzemem vett részvényekből élek! Te, ha láttad volna, milyen buta arcot vágott, mikor beadtam neki!...

Paul nem bírta tovább. Berugta az ajtót és rákvörösre gyúlt arccal, felindultan rontott rájuk:

— Nyomorultak! Pizzkok, aljas gazemberek!

Violette felugrott, felegyenesedett. Rozsdavörös haja ziláltan hullt a kombinéből fehérén kigömbölyödő vállára. Feszülő, párducos testével még így ziláltan is olyan kíváncsi volt, hogy

Paul fejét elöntötte a vér a vágy izgalmától. És ez csak fokozta a haragját.

— Gazemberek — ordította böszülten, — ki, ki innen!

Violette úgy nézett vele szembe, mint a párduc, mely a párját védi. Szégyenkezés nélkül, anélkül, hogy holmi ruhát igyekezett volna magára kapni, toppant Paul elé szikrázó szemmel. Vörös haja még ziláltabb lett, még több fehérség látszott ki a testéből — és még gyönyörűbb volt...

— Megőrült! Így berontani! A lakás az én nevemen van. Itt azt teszek, amit én akarok. Ez az én lakásom, érti!

— De én fizetem! — ordította Paul, — azaz, eddig én fizeltem. De a jövőben egy centet sem kapsz. Pedig most mindent kaphattál volna, bundát, autót, ékszert!... A százezer dollárból! Itt a csekk, látod, te hitvány! Csak azért mutatom, hogy lásd, mit játszottál el! Azt hitted, hogy megcsaltál, pedig csak magadat csaltad meg! Most aztán élhetsz a szeretőddel tovább és sírhatsz! Nem kapsz egy vörös centet sem többet!... Nyomorult bestia!

Csend támadt, a zavar és megdöbbenés csendje. A lány és a fiú hallgattak egy pillanatig. Paul úgy állt előttük, mint a bosszúálló démon, aki mindjárt végez áldozatával.

De csak egy percig tartott ez. Aztán Violette hirtelen átváltozott. A szeme nem volt ártatlan, gyermekes többé, hanem összeszűkült s hideg fénnnyel kezdett szikrázni. Egyszerre egész más

lett, mint amilyennek Paul eddig látta. Az édes, doromboló, kis vörös macskából kegyetlen ragadozó lett.

— Tévedsz — sziszegte Paul felé, — tévedsz, ha azt hiszed, hogy nem kapok semmit sem a százezer dollárból. Abból legalább ötvenezer dollár jár nekem. Ha nem adod meg, feljelentelek, hogy megölted a feleségedet!

— Megörültél? — sápadt el Paul.

— Azt hiszed, nem tudom — folytatta Violette kegyetlenül, — hogy először autógázzal akartad elpusztítani?

— Én? — hebegte Paul.

— Igen — mondta kegyetlenül és vakmerően a lány. — hiszen elmondtad nekem!

— Én... elmondtam?...

Paul nem is tudott mit szólni a megdöbbenéstől, csak dadogott. Úgy emlékezett rá, hogy semmit sem mondott el a lánynak. Mindig igyekezett előtte titokban tartani. Hát akkor honnan tudja? Igaz, hogy Violette volt az, aki felhívta a figyelmét a szénmonoxid gyilkos hatására. De ő nem beszélte meg vele a dolgot sohasem...

Most mégis úgy érezte a lány kegyetlenül éles pillantásának hatása alatt, hogy Violette keresztüllát rajta. Hiábavaló is volna tagadni előtte bármit. Violette talán azt is tudja, hogy sikkasztott! Persze, hogy tudja, hiszen ott volt az irodában, mikor ő az első szabálytalanságokat elkövette és manipulálni kezdett a könyveléssel. Violette már akkor észrevehetett valamit, de nem szólt semmit, adta az ártatlant, csak figyelt, le-

sett, gyűjtötte a bizonyítékokat ellene, hogy a markában tarthassa!

— Na, mi lesz? — kérdezte hidegen, parancsolóan Violette, — meggondolod magad, vagy nem? Talán úgy találod, hogy nem érdelek meg ötvenezer dollárt? Eleget adtam neked a fiatalságomból, nem gondolod? Különben mind-egy, hogy mit gondolsz! Vagy kapok ötvenezer dollárt, vagy feljelentelek!

Paul összeroppant. Egy pillanatig még be- nézett Violette szemébe, aztán remegni kezdett és lassan leereszkedett egy székre.

— Jól van... — mondta lassan és kivette a csekkönyvet, — kiállítok neked egy csekket ötvenezer dollárra...

Harry, aki eddig szótlannul, gonosz, gúnyos mosollyal hallgatott, most hirtelen megszólalt.

— Álljunk csak meg!

És kivette a tollat Paul kezéből.

— Csekk nem kell! A csekket alá kell írni és esetleg baj lehet a beváltásával. Kézpénz kell, apró bankjegyekben. Harmincezer dollár száza- sokban, tízezer huszasokban és tízezer tizesek- ben. Az összesen ötvenezer. Ez Violetté. Nekem pedig negyvenezer dollár. Ez lehet mind száza- sokban, de különféle sorszámokkal...

— Magának... negyvenezer?... — dadogta szerencsétlenül Paul.

— Igen — vágta rá határozottan a fekete- szemöldökű fiú — és jobb lesz, ha nem gondol- kozik soká raita. Magának marad tízezer, hogy rendezze az adósságait. Köszönje meg, hogy to-

vább élhet és dolgozhat. Csinálhatja tovább az üzleteket a biztosító társaságnak.

— És... és ha nem adom?... — nyögte Paul szánalmasan.

— Akkor a villanyösszékekbe kerül. Garantálom, hogy féléven belül a villanyösszekben fogják elevenen halálra sütni! Látott már kivégzést? Én voltam már a Sing Singben, éreztem a folyosón is az égett hús szagát terjengeni. Megdöglik és mi haszna lesz a százezer dollárból? Választhat, mit akar: százezer dollárt és meghalni, vagy élni tovább?

Violette nem szólt semmit. Először ő is csodálkozva nézett Harryre, aztán csillogni kezdett a szeme és szó nélkül, szerelmesen közelebb húzódott hozzá.

— Figyeljen ide — szólt most rá Harry keményen, — holnap délig szerezzze meg a készpénzt, az egész kilencvenézer dollárt, száz dolláros és kisebb címletekben. Violette holnap délelőtt felkeresi az irodában és átveszi magától a pénzt. És ne gondoljon semmi ostobaságra! Ne próbáljon menekülni, mert úgyis elfogják. Gyilkossággal nem lehet könnyen meglógni. Különben legyen nyugodt, magam is figyelni fogom minden lépését! Megértette?

Paul nem tudott felelni, csak a szájába harapott, lehajtotta a fejét és roskatag léptekkel megindult kifelé...

A bankjegykötegek ott feküdtek az íróasztalon. Egy egész nagy halom...

Violette ott állt az íróasztal mellett és nyugodtan, hidegvérrel rakta be egy elegáns, női útitáskába. Nem kapkodott, gondosan meg is számolta a kötegeket, hogy nem hiányzik-e?

Majdnem félóráig tartott, amíg kész lett a munkával.

Paul ott ült az íróasztal mögött egy karosszékbe roskadtan. Boldogtalanul nézett maga elé, üveges tekintettel, mint aki jóformán nem is tudja, hogy mi történik vele. Ime, az egész élete összeomlott. A remélt gazdagságból újra visszazuhant a reménytelen, szegényes küzdelembe. De talán ez sem fájt volna annyira, mint az a csalódás, amit Violette hűtlensége okozott neki. Hiszen "mindent ezért a lányért tett! Ő érte gyilkolt, ő érte süllyedt a bűnbe, csakhogy egészen magához fűzze! És Violette kijátszotta, megcsalta, nyomorúltul, aljasan. S most elhagyja örökre, sose látja többé! Hogy fogja ezt kibírni? Hogy lehet így élni tovább!?

Paul felállt és odalépett a lányhoz.

— Violette... — mondta neki gyötörődve, — hallgass rám, ne vedd el egészen a fejedet! Miért teszed ezt velem? Nem a pénzt, nem a pénzt sajnálom... hidd el! Hiszen úgyis a tied lett volna, azért szereztem, hogy neked legyen! Hallgass ide, Violette, mondok valamit. Felejtőd el, ami történt, megbocsátom, amit ellenem tettél. És neked adom a pénzt! Legyen a tied az egész. Mind! Az egész százezer dollár! Csak

mondjál le arról a másíkról. Mit akarsz tőle? Hagyd el, Violette, könyörgöm, hagyd el. És szökjünk együtt!

Meg akarta ölelni. Több mint egy hónapja nem tudta megérinteni sem és most egyszerre mohó, sóvárgó vágy fogta el a lány után. A keze remegve lévedt a lány derekára és a vér elborította a fejét.

— Szökjünk meg együtt drágám...

De Violette eltolta magától. Hidegen becsattantotta az útitáska zárját és végignézett Paulon. Gúnyosan, kegyetlenül tekintett a férfi feldult arcába.

— Veled? Megbolondultál? Miattad áruljam el Harryt? A pénz meg úgys itt van!

— Violette... — könyörgött Paul, — hiszen szerettél... emlékezz, hogy szerettük egymást... emlékezz azokra a csókokra... lehetetlen, hogy ne szerettél volna!...

— Sose szerettelek... — mondta durván, gonoszul a lány. — Ostoba vagy, hát még most sem látod? Utáltalak, mert szükségem volt rád és oda kellett magam adnom, mikor mást szerettem! Egem volt belőled, érted! És most végeztünk!...

Paul végignyúlt az ágyon. Nem tudott aludni és henteregve forgott egyik oldalról a másikra, összegvürve a lepedőt a széles, kettős ágyon, melyet most egyedül birtokolt.

— Flóra — nyögte a férfi félálomban, mert

az asszonyt látta maga előtt, amint széles orrával és a szája mellett elhúzódó mély ráncsal feléje közeledett.

Paul izzadó homlokkal ébredt és reflexmozdulattal kinyúlt a mellette levő fekvőhelyre, mintha meg akarna győződni, hogy ott van-e az asszony? Természetesen nem volt ott, de Paul mégis érezte a jelenlétét a sötétben és fel kellett gyújtania a villanyt, hogy a kísértetet elzavarja. Szerencsére ott volt a feje mellett a villanykapcsoló gombja, amelyet úgy kapott meg, ahogy a fuldokló kap a feléje dobott mentő kötél után.

A hirtelen támadt szembántó világosság eloszlatta Paul rémületét. De ugyanakkor lelkébe nyílt a valóság, amelynek keserősége mázsás súlyllyal szakadt egyszerre a mellére.

Most hát itt van egyedül. És hozzá pénz nélkül! Mi vár rá a jövőben? Küzködni kell társatalanul, a közeledő öregség és a keserű önvád terhével a vállán. Megcsalatra, kijátszva és ki-

A

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

régi számai megrendelhetők

vidéken az árusítóknál,

Budapesten a kiadóhivatalban

V., VILMOS CSÁSZÁR-ÚT 34. SZÁM

fosztva kell leélnie élete hátralévő szakaszát, amelyben semmi öröm nem várakozik rá többé. Hiszen ez még rosszabb, mintha utólérte volna az igazságszolgáltatás keze, mintha börtönben sínylődne, vagy akár halállal bünhődne tetteért!

Violette jutott eszébe, a lány gyönyörű teste, amely annyi vágyat ébresztett benne s amelyet soha többé nem érinthet! Ez fájt a legjobban! Hogy le kell mondania a lányról, akiért vétkezett, akiért tulajdonképpen ezt a szörnyű bűnt elkövette. És éppen Violette, akiről azt hitte, hogy szereti, árulta el a leggaládabban. A bűnbe taszította, aztán elárulta. Violette most mással osztja meg azt a gyönyört, amiért ő mindent feláldozott, amiért gyilkolt is... Hát lehet ezt kiírni?

Paul gyötrődve fordult meg néhányat, aztán felugrott. Nem bírta tovább. Fel és alá járkált, tépelődve, kínlódva. Minek éljen tovább? Ennél jobb a halál is. De mielőtt meghal, elégtételt kell kapnia. Meg kell bosszulnia magát. Nem, azt nem lehet engedni, hogy Violette azé a másiké legyen!...

— Ügyész úr — mondta Paul izzadó homlokával, — én megöltem a feleségem.

— De hiszen...

— Tudom, hogy a látszat szerint véletlen szerencsétlenség történt. De én tervszerűen készítettem elő. Régóta készültem rá, hogy megölöm az asszonyt. Először az autóból kiömlő gázzal

akartam végezni vele. De nem sikerült. Aztán határoztam el, hogy a folyóba hajtok bele a kocsi-
val. Számítottam rá, hogy a feleségem nem
tud úszni és megfullad, míg én kimenekülök
valahogy. Nincs mentségem. Csak az, hogy szer-
elmes voltam és a bűnt felbujtásra követtem el.
A szeretőm bujtott fel. És még egy cinkosa van,
egy Harry nevű férfi. Hogy a gyilkosságban ők
is részesek, bizonyítja, hogy a biztosító pénzén,
a zsákmányon, osztottam velük. Megtalálhatja
náluk a pénzt. A csekket beváltottam apró cím-
letekre, hogy osztozhassam velük, de a bank-
jegyek számát felírtam. Tessék, itt a számok
jegyzéke... Ez mindent bizonyít! Bűnhődni
akarok, de nem akarom, hogy ők megmenekül-
jenek!... Ha akarja ügyész úr, odavezetem
önöket a bűnfészekbe, ahol mind a kettőt egy-
szerre elfoghatják!

Az ügyész megnyomta a csengőt. Detektívek
és rendőrök jöttek be és közrefogták Pault. Pí-
lanatokba telt csak és már rohant velük a visító,
szírénzó rendőrautó...

Paul ott állt az előszobában, amikor a detek-
tívek benyomultak. Az ajtó nyíláson át látta,
amint a bilincseket rácsapták Harry és Violette
kezére.

— Még most is együtt vannak — húnyta le a
szemét Paul fájdalmasan, — egymáshoz bilin-
cselték őket!...

Aztán újra kinyitotta a szemét és az előtte álló
rendőr hátát látta. A rendőr hátsó zsebéből vas-
tagon kidudorodott a szolgálati revolver. Paul

ődakapott, kirántotta a fegyvert és a csövét a homlokához szorította. Meg akarták akadályozni, de már késő volt.

A revolver eldőrdült. Paul lerogyott és az ajka kinyílt, mintha még mondani akart volna valamit. Talán azt, hogy nem érdemes bünt elkövetni.

De nem mondott többé semmit...

VÉGE.

A VILGVÁROSI REGÉNYEK soron következő száma

LENKEI SÁNDOR.

az ismert nevű, kitűnő író felépítésében, de részleteiben is mesteri módon megírt regénye, amelynek minden jelene izzik a feszültségtől. Címe:

**Vas János
boldog napjai**

67

520. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY

VIZSZINTES

1. Régi szép valcer
10. Petőfi hőse
11. Csúnya szegény
12. Részvénytársaság
13. ... merült el szép szemed világa
14. Tempó — magyarul
16. Költőszó
17. Földig lóg a nyelve, úgy szaladt
19. Tisztelt Czim!
20. Sziget — olaszul
21. Magaság nagy érték
22. P. M.
23. Fátalp volt a régi Lipótvárosban, melyet égése tett híressé
24. Névadás
26. Exkirályné
27. Elég — latinul
29. Ilyen város például Palermo
32. Olasz üdülőhely
34. ITS
36. Az üz'eti mérleg eredménye
38. Rag
39. A csendesfilmek híres rendezője
40. Féldragakő
42. V-vel: költemény
43. Ele'ánt szabadalma
45. A törzs, amely meghal, ha szeret

48. Sörgönybe!

49. GE

FÜGGŐLEGES

1. Ezen a napon Kovács úr így köszön el otthonról: „Mari, ha valaki keres az Állatkertből, mondja, hogy a Lipótmezőn vagytok!”
2. Operaénekes
3. Régi, édesbús dal
4. MO
5. Hónap rövidítése
6. Ilyen, kinek szemé van
7. Sertéspalota
8. A tatárjárás szomorú eseménye
9. A Szerellem istene
15. Munka — jassznyelven
18. Gáz — idegen nyelven
19. Virág része
22. A horgász érettségitétele
25. Mihály lesz, ha megnő
27. Nemrég elhunyt magyar költő
28. Délszaki dísznövény
30. Mint mondják, két oldal van
31. Orosz folyó
33. Görög városok piactere
35. Női ruhaanyag
37. Spanyol férfinév
41. Böpke köszönés
44. Király — franciául
46. Rag
47. ... anyóra

519. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTESE:

Vízszintes: 2. Sokszor úgy szeretnék sírni. 9. Ti. 10. Ápol. 11. Jós. 12. Tej. 14. A nap. 17. Álul. 18. Ajak. 19. Hét. 21. Op. 23. Os. 24. Borz. 26. Ile. 27. Karó. 28. Most. 29. Al. 31. Na. 32. Ha. 33. Ön. 34. Deák. 36. Tana. 37. Év. 38. Kőrő. 39. KK. 41. Ja. 42. Les. 43. Hans. 45. Méri. 48. Házi. 50. Pír. 51. Zab. 53. Rács. 55. NN.

Függőleges: 1. Ott, ahol a Dnyeszter vize zúg. 2. Sietés. 3. Ká. 4. Spa. 5. Zóna. 6. Olajoz. 7. Új. 8. Gól. 13. Jut. 15. Pap. 20. Bora. 22. Első. 24. Bank. 25. Bó. 26. Io. 28. Manó. 30. Leég. 32. Harc. 35. Áv. 36. Tő. 39. Kering. 41. Jah. (Haj). 44. Száz. 47. Mac. 49. Ice. 52. Br. 54. Sz.

520. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY

1	2	3	4	5	6	7	8	9		↘
10									■	
11			■	12		■	13			
14			15	■		■	16		■	
17				18	■	19			■	
20					■	21		■	22	
23					■	■	24	25		■
26			■	■	27	28				■
	■	29	30	31						■
32	33						■	34		35
36							37	■	38	
39						■	40	41		
42			■	■	43	44				
■	45		46	47	■	48		■	49	
	■	↘							■	

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy vagy több eredeti regény

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Adám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Bükky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Akos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffy, Sztrókay Kálmán, Gergely Márta, Villant Rezső, Tati László, Pálóczi Horváth György, T. Thury Zoltán, Végh Gyula.

Az utolsó 20 szám a következő:

501. LELESZY BÉLA: Szép fiú kerestetik!
502. JUHÁSZ LAJOS: Nyomoz a tolvaj!
503. NÓGRÁDI BÉLA: A halott űzen...
504. FORRÓ PÁL: Egy asszony bosszút áll.
505. AKOS MIKLÓS: Az asszony ingatai.
506. T. THURY ZOLTÁN: Rab szabadlábon.
507. GOSZTONYI ADAM: Let kidobják.
508. MOLY TAMÁS: Menekülés a pokolból.
509. NÓGRÁDI BÉLA: Amíg a készlet tart.
510. FORRÓ PÁL: Az aki-modell.
511. GERGELY MÁRTA: Tüves kapcsolás.
512. JUHÁSZ LAJOS: Nyomtalanul eltűnt.
513. AKOS MIKLÓS: A szobalány randevuja.
514. GÖRÖG LÁSZLÓ: A fekete dominó.
515. VÉGH GYULA: Nehéz jónak lenni.
516. T. THURY ZOLTÁN: L. Z. 44. mégis felrepül.
517. FORRÓ PÁL: Muszáj hazudni.
518. REJTŐ JENŐ: A fekete kanitány.
519. JUHÁSZ LAJOS: A tolvaj házassága.
520. GOSZTONYI ADAM: Egy nő miatt...

